ВІСНИК *Реформації*

Церква перед ОСТАННЬОЮ КРИЗОЮ

ТИЖДЕНЬ МОЛИТОВ | 4-13 ГРУДНЯ 2026 РОКУ

Вісник Реформації

Випуск 1 (39) 2026

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

Вступна стаття. Підніміться на гору 3
Ми покликані знайти мирну гавань у пізнанні Всемогутнього.

Криза, яка насувається 4
Незабаром усе людство зіткнеться з важливим запитанням.

Три нечисті духи 9
Тільки Божа сила досі стримує люті вітри, які незабаром подують.

Божий Закон та людський закон 14
Обидва закони регулюють поведінку людини, але лише один ґрунтується на любові та триває вічно.

Верхівка айсберга 19
Ми лише починаємо усвідомлювати, що відбувається, коли велика боротьба посилюється.

Терпіння святих 25
Найважливіша християнська чеснота повинна чітко відрізняти викуплених в останній час.

Останок та уражена голова змія 30
Пророцтво, дане напочатку, залишається незмінним для Божого народу в кінці часу.

Щасливий кінець 35
Ніч може здаватися довгою, але радість приходить уранці.

Під час випробувань
У цьому гімні, що надихає, висловлена молитва, яка відображає те, що повинно бути нашою головною турботою.

МОЛИТВА ПРО ПРИГОТУВАННЯ

Криза! Кому подобається така жахлива думка? Хто чекає на щось подібне? І все ж, якими вдячними ми можемо бути нашому Небесному Отцеві за те, що Він чітко відкриває нам цю реальність: «Настане час, коли ми постанемо перед судом, і кожен принцип істини, якої ми дотримуємося, буде підданий суворій критиці. Час, який ми зараз дозволяємо собі марнувати, слід присвятити даному нам Богом дорученню – приготуванню до кризи, що насувається. Слід багато часу приділяти молитві, щоб шати нашого характеру були випрані та вибілені Кров'ю Агнця».[1]

«Господь приготує чоловіків, жінок і молодь, та навіть дітей, як Він приготував Самуїла, для Своєї справи, зробивши їх хранителями священної істини. Той, Хто ніколи не дрімає і не спить, спостерігає за кожною людиною, визначаючи її сфери служіння на Своєму великому місіонерському полі».[2]

Як важливо нам збиратися цього Тижня молитов! Як нам треба об'єднатися в Божому страхові! Духовне приготування зараз має життєво важливе значення. Ці читання на тему «Церква перед останньою кризою» нагадують нам про чудову надію та силу, які наш Бог готовий злити на вірний Останок, який прагне стояти за Нього всупереч труднощам, що посилюються. Також поділімося цими дорогоцінними читаннями з іншими людьми, які мають таке ж прагнення, але живуть далеко на самоті або не мають можливості виходити з дому, та люб'язно запам'ятаймо ці дати:

молитва та піст субота, 12 грудня;
пожертвування для місій: неділя, 13 грудня.

Нехай у цьому нагальному приготуванні з нами буде милість Господня, якої ми так потребуємо і яку Він так люб'язно готовий дарувати!

[1] *Рев'ю енд Геральд, 11 грудня 1888 року.*
[2] *Листи та рукописи. – Т.15. – Лист 139, 1900 р*

Головний редактор: Максим Калінін
Перекладач: Аліна Коваленко
Дизайн: Максим Калінін
Коректори: Анна Карвацька, Оксана Калініна, Аліна Коваленко

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №13737 – 2711Р видано 05.03.2008 р.

Офіційне видання Церкви Адвентистів Сьомого Дня Реформаційного Руху Української Унії
Адреса: 58018 Україна м. Чернівці, вул. Головна 283А
Тел. +38 (096) 891 84 26
E-mail: sdarm_lo@gmail.com
Інтернет: www.sdarm.com.ua

ПІДНІМІТЬСЯ НА ГОРУ

«Велика криза чекає на Божий народ. Криза чекає і на весь наш світ. Ми стоїмо перед однією з найважливіших битв усіх віків».[1]

Коли ми думаємо про кризу, у багатьох виникає спокуса піддатися паніці. Але хіба саме для цього нам заздалегідь милостиво було дано стільки подробиць про неї? Хіба ви не воліли б заздалегідь знати про труднощі, що насуваються, ніж бути захопленими зненацька? Бог пролив стільки світла на останні події не для того, щоб налякати нас до стану паралічу.

Навпаки, «Господь бажає, щоб ми **піднялися на гору і перебували в Його присутності. Ми наближаємося до кризи**, якої ще не було від початку світу і яка, на відміну від усіх попередніх, вимагатиме від людей, які називають себе ім'ям Христа, цілковитого посвячення Йому».[2]

«Тепер, брати та сестри, ми наближаємося до кризи. Отож мужньо витримаймо випробування, тримаючись за руку Всемогутньої Сили. Бог діятиме заради нас. Нам потрібно жити лише одним днем, і якщо ми пізнаватимемо Бога, Він дасть нам силу на наступний день, благодаті буде достатньо на кожен день, і кожен день буде приносити свої перемоги, так само як і свої випробування. Ми матимемо силу Всевишнього, бо ми зодягнемося у всеозброєння Христової праведності. Ми маємо Того Самого Бога, Котрий діяв для Свого народу в минулі віки. Ісус стоїть поруч із нами, і хіба ми будемо вагатися? – Ні, у міру того як приходять випробування, з ними приходить і Божа сила. Бог допоможе нам стояти у вірі в Його слово, і коли ми досягнемо єдності, Він діятиме з особливою силою заради нас».[3]

ГАРАНТІЯ БЕЗПЕКИ НАШИХ ДУШ

«Коли грішник дивиться на Закон, його провина стає очевидною для нього, його совість пробуджується, і він підпадає під осуд. Його єдина втіха та надія – у спрямуванні погляду на Голгофський хрест. Коли він наважується покластися на Божі обітниці, на Його Слово, полегшення та мир охоплюють його душу. Грішник вигукує: "Господи, Ти обіцяв спасти кожного, хто прийде до Тебе в Ім'я Твого Сина. Я – безпорадна, зневірена душа, яка гине. Господи, спаси, інакше я загину". Його віра ґрунтується на Христі, і він отримує виправдання перед Богом.

Хоча Бог і може, залишаючись справедливим і праведним, виправдовувати грішника завдяки заслугам Христа, ніхто не в змозі покрити свою душу шатами Христової праведності, продовжуючи свідомо чинити відомі йому гріхи або нехтувати відомими йому обов'язками. Бог вимагає, щоб людина цілковито підкорила Йому своє серце, перш ніж відбудеться виправдання грішника; і щоб людині зберегти виправдання, вона має проявляти постійний послух через активну, живу віру, яка діє любов'ю і очищає душу».[4]

«Злі люди, які поступово вкрадаються в наше середовище, непомітно відводять окремих людей і цілі громади від благоговіння перед Богом і закривають від людей силу, яку Він бажає дати їм.

Брати мої, дозвольте Божому Слову залишатися таким, яким воно є. Не дозволяйте людській мудрості послабити жодне твердження Святого Письма. Урочисте попередження, записане в Божому Слові, повинно застерігати нас проти цього. В Ім'я мого Господа я прошу: *"**Зніми твоє взуття зі своїх ніг, бо місце, на якому ти стоїш, це – свята земля!**" (Вихід 3:5)*».[5]

Посилання:

[1] *Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.711.*
[2] *Служителі Євангелії. – С.323. [Виділено автором статті].*
[3] *Рев'ю енд Геральд, 29 квітня 1890 року.*
[4] *Вибрані вісті. – Кн.1. – С.365, 366.*
[5] *Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.711. [Виділено автором статті].*

КРИЗА, ЯКА НАСУВАЄТЬСЯ

СКЛАДЕНО З ПРАЦЬ
Е.Г. УАЙТ

НА ГОРИЗОНТІ...

Криза вже наступає. Незабаром розгорнеться битва між християнством, заснованим на Біблії, і християнством, заснованим на людських традиціях.[1]

У майбутньому люди, які називають себе представниками Христа, будуть поводитися так само, як священники й начальники із Христом та апостолами. У час великої кризи, через яку незабаром мають пройти вірні Божі слуги, вони зустрінуться з тими ж запеклими серцями, тією ж жорстокою рішучістю, непримиренною ненавистю.

Усі, котрі того лихого дня безстрашно служитимуть Богові згідно з велінням сумління, матимуть потребу в мужності, непохитності, знанні Бога та Його Слова. Бо вірні Богові зазнають гонінь, їхні мотиви і вчинки будуть фальшиво тлумачити, а імена лихословити. Сатана діятиме з усією своєю звабливою силою, впливаючи на серце, затуманюючи розум, щоб зло здавалося добром, а добро – злом. Чим більш міцною та чистою буде віра Божого народу і твердою рішучість слухатися Його, тим шаленіше сатана намагатиметься збудити проти них лють тих, хто, претендуючи на праведність, відкидають Божий Закон. Це вимагатиме найтвердішого покладання, найгероїчнішої відданості меті, щоб зберегти віру, колись передану святим.[2]

Ті, котрі мають сьогодні слабку віру, перебувають у великій небезпеці опинитися під владою сатанинської омани і декрету, що поневолюватиме сумління. Навіть якщо вони витримають випробовування, то в час скорботи й горя зазнають глибокого відчаю і душевних мук, тому що не звикли покладатися на Бога. Вони будуть змушені засвоювати уроки віри, котрими раніше нехтували, під страшним тягарем розчарувань.

Ми тепер повинні пізнати Бога, переконуючись у Його обітницях на власному досвіді. Ангели записують кожну серйозну і щиру молитву. Краще відмовитися від егоїстичних задоволень, ніж нехтувати спілкуванням з Богом. Найбільша бідність і самозречення за наявності Його благословення є набагато кращими, ніж багатство, почесті, неробство та дружба, де Його нема. Ми повинні знаходити час для молитви. Якщо ми дозволимо, щоб нас поглинули земні інтереси, Господь знайде для нас час, позбавивши нас ідолів: золота, будинків чи родючих земель…

Незабаром настане *«час скрути, – такої скрути, якої ще ніколи не було»*. Тоді нам буде потрібний досвід, якого ми не маємо, але багато людей є занадто лінивими, аби здобути його. Часто трапляється, що якесь випробовування здається нам важчим, ніж воно є насправді, але

цього не можна сказати про кризу, що чекає на нас попереду. Навіть найбагатша уява не може намалювати картини тих подій. У той час випробовування кожна людина особисто повинна буде стати перед Богом.[3]

АКТУАЛЬНЕ ЗАПИТАННЯ

Бог відкрив, що ж відбудеться в останні дні, щоб Його народ був готовий вистояти проти лютої бурі опору. Ті, кого було попереджено про майбутні події, не повинні спокійно чекати на наближення бурі, заспокоюючи себе тим, що Господь захистить Своїх вірних дітей у день скорботи. Ми повинні чекати на свого Господа не в ледарстві та бездіяльності, а в ревній праці й непохитній вірі. Зараз не час зосереджувати думки на чомусь другорядному. Поки люди сплять, сатана активно готує ґрунт для того, щоб Божому народові було відмовлено у милості чи справедливості. Рух за дотримання недільного дня в даний час прокладає собі шлях у темряві. Керівники приховують справжню суть справи, і багато людей, котрі беруть участь у цьому русі, самі не розуміють, куди несе їх підводна течія. Цей рух сповідує м'які і здавалося б християнські принципи, але коли він заговорить, то виявить драконівський дух. Наш обов'язок – зробити все можливе, щоб відвернути небезпеку, що загрожує нам. Нам треба постаратися зруйнувати упередження людей, показавши себе усьому суспільству у належному світлі. Нам слід розкрити перед ним суть справи і таким чином заявити найрішучіший протест проти заходів щодо обмеження свободи совісті. Нам слід досліджувати Святе Письмо і вміти обґрунтувати нашу віру. Пророк говорить: *«Нечестиві ж залишатимуться в своєму беззаконні. Жоден нечестивий не матиме пізнання, а розумні зрозуміють» (Даниїла 12:10).*

Людям, котрі мають доступ до Бога через Христа, належить виконати важливу роботу. Тепер настав час взятися за Руку, в Якій наша сила. Пасторам і членам церкви треба молитися молитвою Давида: *«Пора Господу діяти! Вони порушили Твій Закон» (Псалом 119:126).* Служителі Господа нехай плачуть поміж притвором і жертівником, кажучи: *«Пожалій, Господи, Твій народ і не віддавай на поталу Твоєї спадщини, аби над нею не глумились народи» (Йоіла 2:17).* Бог завжди заступався за Свій народ у хвилини цілковитої безвиході, коли, здавалося, не залишалося жодної надії уникнути лиха. Підступні задуми нечестивих людей, ворогів церкви, контролюються Його силою та підвладні Провидінню. Він може впливати на серця державних діячів; гнів бунтівних ненависників Бога, Його істини та Його народу може бути відведений убік, як змінюють свою течію річки, якщо Він наказує їм. Молитва рухає руку Всемогутнього. Той, Хто керує зоряними світами в небесних сферах, слову Котрого коряться води великої безодні, Той же нескінченний Творець буде трудитися заради блага Своїх дітей, якщо вони з вірою звертатимуться до Нього. Він стримуватиме сили темряви, доки весь світ не отримає попередження і доки всі, котрі прислухаються до нього, не приготуються до майбутньої боротьби.

Псалмоспівець говорить: *«Адже навіть гнів людський сприяє Твоїй славі, а рештки гніву Ти приборкуєш» (Псалом 76:11).* Бог має на увазі, що випробувальна істина постане на перший план і стане предметом дослідження та обговорення, навіть якщо спочатку всі ставитимуться до неї з презирством. У людей повинна прокинутися зацікавленість. Будь-яку полеміку в пресі, будь-які докори та наклепи Бог використовуватиме для Своєї мети, щоб пробудити допитливість у тих людей, які в іншому випадку перебували б у дрімоті та заціпенінні.[4]

Тільки ревні дослідники Святого Письма, котрі полюбили істину, будуть збережені від великого обману, що заполонить увесь світ. За допомогою Біблії вони викриють ошуканця. Для всіх настане час випробування. Просівання в час спокус виявить щирих християн. Чи утверджений сьогодні Божий народ в Його Слові так, що не піддасться спокусі? Чи буде він у той критичний час триматися Біблії і тільки Біблії? Сатана робитиме все можливе, щоб перешкодити їм приготуватися до цього дня. Він влаштує справи так, щоб на їхньому шляху виникали перешкоди, щоб вони стали рабами земного багатства, несли важкий тягар, щоб їхні серця були обтяжені життєвими турботами і щоб той день застав їх, як злодій, уночі.[5]

ЯК НАМ СЛІД РЕАГУВАТИ?

Бог кожній людині доручив свою справу. Всім нам

треба звернутися до Бога, і Він навчить нас працювати і визначить, до якої роботи ми найбільше придатні. Тим не менш, ніхто не повинен діяти незалежно від тіла церкви і поширювати нові теорії. Усім слід працювати у злагоді з істиною та зі своїми братами. Необхідно підтримувати дух співробітництва та взаємної поради. Але не треба на кожному кроці питати дозволу у якогось керівника церкви, чи можна зробити те чи інше. Звертайтеся за керівництвом не до людини, а до Бога Ізраїля.[6]

Чим менше ми висуватимемо прямих звинувачень проти керівників та влади, тим більшу роботу зможемо виконати як в Америці, так і в зарубіжних країнах. Народи інших держав наслідуватимуть приклад Сполучених Штатів. У цій країні все відбудеться насамперед, проте така сама криза спіткає Божий народ і в усіх інших частинах світу.

Наше завдання – звеличувати і прославляти Божий Закон. Істина святого Божого Слова має бути явлена світові, а наше завдання вважати Святе Письмо правилом життя. З усією скромністю, у дусі милосердя та Божої любові ми повинні вказувати людям на той факт, що Господь Бог є Творцем неба та землі, а сьомий день є субота Господня.

В Ім'я Господа ми повинні йти вперед, розгорнувши Його знамено і захищаючи Його Слово.[7]

Наприкінці Божої роботи на землі знамено Його Закону знову буде високо підняте над світом. Псевдовчення можуть поширюватися, беззаконня можуть примножуватися; любов багатьох може охолонути, а Голгофський хрест може втратити своє значення для людей; темрява, подібно до смертної тіні, може огорнути землю, а популярні теорії та вчення повстануть проти істини, але, незважаючи на те, що з метою знищення Божого народу може складатися змова за змовою – у годину найбільшої небезпеки Бог Іллі пошле людей, які понесуть Його вістку, і ніщо не зможе примусити їх замовкнути. У густонаселених великих містах, у поселеннях, де люди у своїй зухвалості зайшли так далеко, що зневажили Всевишнього, – скрізь пролунає голос суворого докору. Вибрані Богом мужі безстрашно осуджуватимуть союз церкви зі світом. Вони щиро закликатимуть людей зректися людських постанов і дотримуватися правдивої суботи.[8]

Бог дорікає нам за нехтування важливими обов'язками. Він відібрав від нас свої благословення, бо свідчення, які Він дав, залишилися поза увагою з боку одновірців, які стверджували про свою віру в них. О, якби відбулося релігійне пробудження! Божі ангели ходять від церкви до церкви, виконуючи свій обов'язок, а Христос стукає у двері нашого серця, щоб увійти. Але засоби, передбачені Богом для пробудження церкви до усвідомлення своїх духовних потреб, залишаються без належної уваги. Голос Істинного Свідка чути у докорі, але йому не коряться. Люди вирішують іти власним шляхом, замість Божого шляху, тому що вони не розіп'яли в собі власне «я». Таким чином, світло не справляло помітного впливу на їхні розуми і серця…

Якщо ви очікуєте, що світло буде дано зручним для всіх чином, то ви будете чекати даремно. Якщо ви очікуєте на більш гучні заклики або більш сприятливі можливості, світло буде забрано від вас, і ви залишитеся в темряві. Приймайте кожен промінь світла, який Бог посилає вам. Люди, котрі не приділяють належної уваги закликам Духа і Божого Слова через те, що послух вимагає несення хреста, втратять свої душі. Коли відкриються книги із записаними в них діяннями кожної людини та спонуканнями, які нею рухали, і все це буде ретельно розглянуте Суддею всієї землі, ці люди побачать, що вони втратили. Ми повинні постійно плекати в собі страх Господній і усвідомлювати, що кожен з нас особисто постане перед Господом сил, а також те, що жодна думка, жодне слово, жодна діяльність, пов'язані з Божою справою, не повинні мати навіть найменшого відтінку егоїзму чи байдужості.[9]

ФІЗИЧНА ТА РОЗУМОВА ПІДГОТОВКА

У кожній важливій справі бувають часи кризи, коли особливо необхідно, щоб ті, хто пов'язаний з цією справою, мали ясний розум. Потрібні люди, які, подібно до апостола Павла, усвідомлюють важливість стриманості у всьому. Нам належить виконати роботу – серйозну, наполегливу роботу для нашого Господа. Усі наші звички, смаки та схильності повинні бути сформовані відповідно до законів життя та здоров'я. Таким чином ми зможемо забезпечити собі найкращий фізичний стан і мати ясність розуму, щоб розрізняти добро і зло.[10]

Бог бажає, щоб Його народ приготувався до кризи, що швидко наближається. Готові люди чи не готові – усім доведеться зустріти її; і тільки ті, чиє життя відповідає Божественному мірилові, твердо стоятимуть під час випробувань. Коли світські правителі об'єднаються з релігійними служителями, щоб чинити диктат у питаннях совісті, тоді стане видно, хто справді боїться Бога та служить Йому. У час найбільшої темряви світло богоподібного характеру сяятиме найяскравіше. Коли зруйнуються усі інші надії, тоді відкриється, хто постійно уповає на Єгову.[11]

Роботу, яку церква не виконує за часів миру та процвітання, їй доведеться звершувати під час жахливої кризи за найнесприятливіших і бентежних обставин. Застереження, які замовчуються чи приховуються через пристосування до світу, треба буде сповіщати в умовах найзапеклішої протидії з боку ворогів віри… Усі члени церкви будуть особисто випробувані та перевірені. Вони будуть поставлені в такі обставини, де будуть змушені свідчити про істину. Багатьох викличуть до рад і до судів, можливо, поодинці. Свого часу вони не набули того досвіду, який допоміг би їм у надзвичайних обставинах, і їхні душі обтяжать докори сумління за втрачені можливості та невикористані привілеї.

Брате мій і сестро моя, поміркуйте над цим, я благаю вас.[12]

Ми стоїмо на порозі великої кризи. Щоб гідно перенести випробування та спокуси і виконати свій обов'язок, нам потрібна стійка віра. Але ми можемо славно перемогти, бо жодна душа, яка пильнує, молиться і вірить, не потрапить у пастку ворога…

Ніхто не повинен тепер жартувати з гріхом, джерелом усіх бід у нашому світі. Не можна й надалі залишатися в летаргії та сонній байдужості. Не допускайте, щоб доля вашої душі залишалася невизначеною. Переконайтеся, що ви цілком на боці Господа. Нехай щирі серця і тремтячі уста запитують: «Хто може встояти?»… Чи дозволяєте ви своєму світлу сяяти так, щоб воно освітлювало народи, котрі гинуть у гріхах? Чи усвідомлюєте ви, що повинні захищати Божі заповіді перед тими, хто їх зневажає?

Можна частково, формально вірити, але при цьому бути знайденим дуже легким і втратити вічне життя. Можна застосовувати на практиці деякі біблійні істини і вважатися християнином, але все ж таки загинути через відсутність чеснот, необхідних для істинного християнського характеру. Якщо ви нехтуєте або ставитеся з байдужістю до застережень, даних Богом, якщо ви плекаєте або виправдовуєте гріх, то тим самим ви запечатуєте свою долю. Ви будете зважені на терезах і знайдені надто легкими. Благодать, мир і прощення будуть втрачені навіки, Ісус пройде повз і ніколи більше не опиниться в межах досяжності ваших молитов і наполегливих прохань. Поки ще милосердя не вичерпалося, поки Спаситель заступається за людство, старанно працюймо для вічності.[13]

За допомогою ангелів підтримуватиметься постійний зв'язок між Небом та землею. А сатана, оточений злими ангелами, видаватиме себе за Бога і творитиме всілякі чудеса, щоб звести в оману, якщо можливо, навіть і обраних. Але Божий народ не покладатиметься на чудеса, бо знає, що сатана зможе підробити їх. Випробувані й перевірені, Божі діти знайдуть свою силу в тій ознаці, про яку йдеться у *Вихід 31:12-18*. Їм слід цілком покластися на слова *«так написано»*. Це єдина основа, на якій вони зможуть безпечно стояти. Ті ж, хто порушив свій завіт із Господом, того дня залишаться без Бога і без надії.

Люди, котрі поклоняються Богові, особливо відрізнятимуться від оточуючих дотриманням четвертої заповіді Божого Закону, оскільки вона є ознакою творчої сили Бога і свідченням на користь Його права чекати від людей поважного і благоговійного ставлення до Себе. Нечестиві люди в останній час спробують знищити споруджений Творцем пам'ятник і звеличити постанову Риму. У зв'язку з цим усе християнство поділиться на дві великі групи: тих, котрі дотримуються Божих заповідей і віри Ісуса, і тих, котрі поклоняються звірові та його образу, і приймають його знак. Хоча церква і держава об'єднають свої сили з метою змусити всіх, малих і великих, багатих і бідних, вільних і рабів, прийняти знак звіра, Божий народ не прийме його…

Тяжкі випробування чекають на Божий народ. Народи землі охоплені духом війни. Але під час прийдешніх лих (таких лих в

історії світу ще не було) обраний Божий народ залишиться непохитним. Сатана і його полчища не зможуть його знищити, бо Божі ангели, котрі перевершують їх своєю силою, захистять його.[14]

ПРИГОТУВАННЯ СЕРЦЯ

Хоча Бог і може, залишаючись справедливим і праведним, виправдовувати грішника завдяки заслугам Христа, ніхто не в змозі покрити свою душу шатами Христової праведності, продовжуючи свідомо чинити відомі йому гріхи або нехтувати відомими йому обов'язками. Бог вимагає, щоб людина цілковито підкорила Йому своє серце, перш ніж відбудеться виправдання грішника; і щоб людині зберегти виправдання, вона повинна проявляти постійний послух через активну, живу віру, яка діє любов'ю і очищує душу.[15]

Нехай жива віра золотою ниткою проходить через виконання навіть найменших обов'язків. Тоді вся щоденна робота сприятиме християнському зростанню. Ви постійно дивитиметися на Ісуса. Любов до Нього додасть життєвих сил усьому, чим ви займаєтеся. Таким чином, через правильне використання наших талантів ми можемо з'єднатися золотим ланцюжком із вищим світом. Це і є правдиве освячення, бо освячення полягає в радісному виконанні щоденних обов'язків у досконалому послусі Божій волі.[16]

У міру нашого наближення до останньої кризи дуже важливо, щоб серед Господніх співробітників панувала згода та єдність. Світ охоплений бурями, війнами та суперечками. І все ж під єдиною головою – римською владою – люди об'єднаються, аби протидіяти Богові в особі Його свідків. Цей союз скріплюється особисто сатаною. Прагнучи об'єднати своїх слуг у боротьбі проти істини, він водночас намагатиметься роз'єднати та розсіяти її прихильників. Він розвиватиме заздрість, псевдопідозри та лихослів'я для того, щоб посіяти розбрат і суперечки. Однак членам церкви Христа дана сила завадити намірам губителя душ. У такий час нехай між ними не буде суперечок ні між собою, ні з жодним із Господніх працівників. Серед загального розбрату нехай буде збережено одне місце, де постійно підтримується згода та єдність, бо там путівником у житті обрано святу Біблію. Нехай Божі діти відчувають, що на них лежить відповідальність утверджувати Його установи.

Бог бажає, щоб ми якомога більше молилися і якомога менше говорили. З брами Неба вже виблискує світло Його слави, і Він дозволить цьому світлові засяяти в серцях усіх, хто перебуває з Ним у праведних взаєминах.[17]

Посилання:

[1]*Рев'ю енд Геральд, 1 січня 1889 року.*
[2]*Дії апостолів. – С.431.*
[3]*Велика боротьба. – С.622.*
[4]*Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.452, 453.*
[5]*Велика боротьба. – С.625.*
[6]*Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.463.*
[7]*Свідоцтва для церкви. – Т.6. – С.395.*
[8]*Пророки і царі. – С.186, 187.*
[9]*Свідоцтва для церкви. – Т.9. – С.719, 720.*
[10]*Стриманість. – С.148.*
[11]*Дії апостолів. – С.431, 432.*
[12]*Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.463.*
[13]*Свідоцтва для церкви. – Т.6. – С.404, 405.*
[14]*Свідоцтва для церкви. – Т.9. – С.16, 17.*
[15]*Вибрані вісті. – Кн.1. – С.366.*
[16]*Наочні уроки Христа. – С.360.*
[17]*Свідоцтва для церкви. – Т.7. – С.182, 183.*

ТРИ НЕЧИСТІ ДУХИ

ЕТЬЄНН ЛОМБАРД
(ФРАНЦУЗЬКА ПОЛІНЕЗІЯ)

КОЛИ ЛЮБОВ ВИМІРЮЄТЬСЯ ПОЧУТТЯМИ

Під час мого попереднього служіння в Монреалі, Канада, мене запросили зустрітися з групою віруючих людей, котрі були надзвичайно натхненні ідеєю пробудження. Одного з найвпливовіших членів цієї групи я знав ще з дитинства. Хоча він виріс в істині для теперішнього часу, тим не менш вирішив приєднатися до цієї групи. Її учасники постійно говорили про необхідність відчувати присутність Духа, про те, як їхні серця зігріваються під час богослужіння, і про прекрасну атмосферу любові, в якій вони перебувають разом. Коли він почув, що я, як і раніше, належу до церкви – руху, який акцентує увагу на послуху, вченні та реформі, – його посмішка зникла.

«У вас немає любові», – скаржився він. – «Коли ми поруч із вами, ми не можемо відчути духа. Немає ні емоцій, ні радості».

Його слова вразили мене – не тому, що я сумнівався в Божій любові серед нас, а тому, що побачив, наскільки легко почуття можуть підмінити віру тих, хто належав до його групи. У них не було ані вчення, ані твердої духовної їжі, вони лише відчували миттєві пориви духовної наснаги. Вони ототожнювали присутність Бога з емоційним піднесенням, ніби істину можна виміряти власними відчуттями. І коли мій друг не міг відчути того, що він називав «любов'ю», то дійшов висновку, що ми не є Божим народом.

Ця зустріч спонукала мене до серйозних роздумів. Я запитав себе: чи можливо, що в останні дні цілі організації відкинуть істину лише тому, що вона не викликає у них приємних почуттів?

Книга Об'явлення чітко відповідає на це запитання. Іван побачив, як три таємничі сили об'єднуються – вступають у союз, – щоб ввести світ в оману перед останньою кризою: *«І я побачив, що з уст змія, і з уст звіра, і з уст лжепророка [вийшли] три нечисті духи, наче жаби. Це демонські духи, які роблять ознаки; вони виходять до царів усього світу, щоби зібрати їх на битву великого дня Бога Вседержителя» (Об'явлення 16:13, 14).*

ПРОРОЧА КАРТИНА

У цих кількох віршах Іван підсумовує завершальну драму історії людства. **Змій** уособлює спокусу спіритизму – відкритий бунт сатани, що виявляється через неправдиві надприродні прояви.

Звір символізує папство – систему, яка поєднує духовну та громадянську владу, щоб утвердити людський авторитет вище за Божественний Закон.

Лжепророк представляє відступницький протестантизм, який колись протистояв Риму з усіма його міфами та догмами, але зрештою приєднується до нього, звеличуючи людські ідеї понад послух Богові, як це і було відкрито в Його Слові.

Разом ці «нечисті духи» утворюють фальшиву тріаду, об'єднуючи світ у псевдопробудженні. Здорове біблійне вчення буде спотворене:

«Сатана зводить людей двома великими оманами: безсмертям душі та святістю недільного дня. Перша з них закладає основу для спіритизму, а друга зміцнює зв'язки з Римом».[1]

Але це не просто богословські поняття – це символи, які розкривають дію трьох духів, що також прагнуть проникнути в церкву та серце кожного віруючого. Тому надзвичайно важливо чітко усвідомлювати, як їхній вплив може негативно позначитися на нас.

ДУХ ДРАКОНА – ОМАНА ПОЧУТТІВ

Дух дракона – це дух спіритизму, та сама сила, яка в Едемі ввела Єву в оману обіцянкою: «*Станете ви, як Бог*». Він навчає, що істина відкривається всередині нас, а не приймається з Божого Слова, – що ми можемо довіряти власним емоціям більше, ніж Божественному одкровенню. Розум введений в оману: **дерево виглядає добрим, змій здається добрим, плід здається приємним на смак, – то як же слова можуть бути неправдивими?**

Сьогодні цей дух проявляється непомітними способами, зокрема й серед щирих віруючих. Він проявляється там, де поклоніння залежить від атмосфери, а не від глибокого переконання, де віруючі оцінюють своє духовне життя не за послухом Богові, а за тим, наскільки приємним воно є для них.

Натхнення застерігає: «Саме визнання віри в Христа, хизування своїм знанням істини не роблять людину християнином. Релігія, яка задовольняє тільки зір, слух і смак або схвалює потурання бажанням, – це не релігія Христа».[2]

Харизматична церква, з якою я зіткнувся, замінила Святе Письмо емоційними відчуттями. Їхня любов, можливо, була щирою, але, на жаль, вона ґрунтувалася на хибному розумінні істини. Вони забули, що Святий Дух не завжди дає нам відчуття комфорту; часто Йому доводиться «докоряти, потішати, закликати», бо коли Він прийде, «*обвинуватить світ за гріх, за праведність і за суд*» (*2 до Тимофія 4:2; Від Івана 16:8*), ведучи нас до хреста, перш ніж наповнити нас радістю.

Якщо наша віра залежить від наших почуттів, то коли почуття змінюються, руйнується і наша віра. Але якщо наша віра ґрунтується на незмінному Божому Слові, то навіть у темряві ми все одно зможемо сказати: «*Він убиває мене, я все рівно покладатиму свою надію на Нього*» (*Йова 13:15*).

Атеїзм – це ще одна пастка сатани. Він перебуває у прямому протиріччі зі Святим Письмом, яке стверджує: «*Безумний у своєму серці сказав: Нема Бога!*» (*Псалом 14:1*). Еллен Г. Уайт, спостерігаючи духовний клімат свого часу, прямо писала: «Атеїзм і невір'я панують усюди. Зухвалі богозневажники повстають на землі – у домі, створеному Самим Богом, – заперечують існування Творця й кидають виклик Богові небес, кажучи, щоб Він уразив їх на місці, якщо їхня позиція є неправильною. Погляньте, повсюди утворюються спільноти невіруючих людей, щоб винаходити засоби для поширення своїх пекельних отрут!»[3] Цей вислів нагадує нам, що невір'я в Бога – не невинна інтелектуальна позиція, а зростаючий вплив, який віддаляє людей від Джерела істини. Сьогодні багато людей ставлять свої почуття вище за Боже Слово, довіряючи спонуканням серця замість чіткого голосу Святого Письма. Однак Христос з любов'ю закликає кожну душу залишити широку і легку дорогу і ступити на вузьку стежку, яка веде до життя.

Перший нечистий дух шепоче: «Іди за своїм серцем»... А Христос говорить: «Іди за Мною».

ДУХ ЗВІРА – СПОКУСА ВІДМОВИТИСЯ ВІД ВЛАСНОГО МИСЛЕННЯ

Якщо дракон спокушає через почуття, то звір поневолює через авторитет. Папська система представляє релігію, яка наказує замість того, щоб навчати, і диктує совісті, замість того щоб просвітлювати її.

Одного разу я зіткнувся з тим самим духом – не в Римі, а у власній громаді. Деякі члени підійшли до мене й сказали: «Пасторе, просто скажіть нам, що робити. Ми коритимемося». Спочатку це звучало як вияв відданості. Але, замисливши глибше, я зрозумів, що це небезпечно. Вони хотіли замінити особисте переконання пасторськими вказівками. Завжди легше, коли хтось інший думає за нас – коли церква чи керівник вирішує все замість нас.

Але віра, яка не вкорінена в особистому переконанні, стає механічною. Вона може виглядати як слухняність, але в ній немає відданості серця. Коли приходить переслідування, запозичена віра руйнується, бо насправді вона ніколи не була особистою вірою людини.

«Найперший і найголовніший обов'язок кожної мислячої людини – дізнатися зі Святого Письма, що є істиною, а пізнавши її, ходити в її світлі, заохочуючи й інших йти за її прикладом. Щодня старанно досліджуйте Біблію, зважуючи кожну думку і порівнюючи вірш з віршом. З

Божою допомогою ми повинні формувати власні погляди, бо кожний дасть перед Богом відповідь за себе».[4]

Справжнє християнство не формує сліпих послідовників, але виховує учнів, здатних мислити. Коли ми вимагаємо, щоб нам вказували, що робити, то мимоволі відображаємо дух звіра, який нав'язує поклоніння через наказ.

Я пам'ятаю ще один випадок, який ілюструє ту саму небезпеку. Деякі віруючі наполягали, щоб я поголив бороду, бо згідно з місцевим звичаєм борода вважалася ознакою неповаги. Інші віруючі з сусіднього острова, навпаки, говорили мені, що носити бороду – вияв більшої пошани, адже всі патріархи в Біблії мали бороди! Ще інші сперечалися про те, як жінкам слід носити волосся. В одній країні розпущене волосся вважалося ознакою скромності, оскільки відкрита шия сприймалася як щось чуттєве; в іншій – розпущене волосся вважалося аморальним, і лише повії носили його розпущеним. Я вирішив між цими двома культурами, слухаючи служителів з обох боків, які переконано відстоювали свої погляди. Протягом тривалого часу це бентежило мене. Я запитував себе: хто правий? Нарешті я зрозумів, що саме запитання було поставлене неправильно. Суть не в тому, щоб копіювати певне правило, а в тому , щоб розуміти принцип – скромність, повагу та простоту в різних культурах.

Вісниця Господа закликає: «Не заохочуйте тих, хто зосереджує свою релігію на одязі. Нехай кожен вивчає ясні вчення Святого Письма щодо простоти та скромності в одязі й, вірно підкоряючись цим настановам, прагне бути гідним прикладом для світу та тих, хто нещодавно прийняв віру.

Серед моїх братів і сестер мало тих, хто дотримується простоти в одязі так, як я. У моїх працях ця тема досить чітко висвітлюється; але я не висуваю її на перший план. Її не слід робити важливішою, ніж урочисті, випробувальні істини для теперішнього часу. У самій сутності декотрих людей є схильність до критики, і вони розвивають її як цінне надбання.

Ми повинні представляти принципи істини й дозволити їм справляти вплив на серця людей. Ми можемо зривати з дерева листя скільки завгодно, але це не призведе до загибелі дерева; наступного сезону листя знову виросте таким же густим, як і раніше. Але варто вдарити сокирою по кореню дерева – і тоді не лише листя опаде саме, а й дерево загине. Ті, котрі приймають істину з любові до неї, помруть для світу й стануть лагідними та смиренними серцем, як їхній Небесний Господь. Як тільки серце прийде у згоду з Божим Словом, одяг, мова та життя стануть правильними».[5]

Дух звіра спонукає людей підкорювати совість звичаям або людській владі. А Дух Христа вчить нас мудро мислити, досліджувати і застосовувати вічні принципи у кожному конкретному випадку.

Те, що не народжене з переконання, говорить Павло, є «гріхом» *(див. До римлян 14:23)*. Послух без переконання – це не віра, а страх.

ДУХ ЛЖЕПРОРОКА – ІЛЮЗІЯ СВОБОДИ

Лжепророк уособлює відступницький протестантизм – релігію, яка почалася з проголошення свободи, але в результаті відкинула Божий Закон. Вона говорить: «Ми вільні від будь-якого правителя», але при цьому стає рабом своєї гордині.

У своєму повстанні проти досконалого Божого правління Люцифер використовував той самий аргумент і на Небі: «Не бажаючи підкоритися владі Божого Сина, Владики неба, прагнучи звеличити себе, задля власного марнославства й честолюбства сатана почав війну проти Божого Закону».[6]

«На самому початку великої боротьби на небесах сатана мав на меті усунути Божий Закон. Щоб досягти цього, він повстав проти Творця. Вигнаний через це з неба, він продовжує ту саму справу на землі. Вводити людей в оману і спонукати їх до порушення Божого Закону – це найголовніша мета сатани».[7]

Та сама омана з'явилася в Едемі, а згодом проявилася і в сучасному гуманізмі. Справжній протестантизм колись відстоював свободу совісті в послуху Богові, але відступницький протестантизм тепер проповідує свободу від Божих Заповідей. Але якщо моральний Закон, написаний Божою рукою, скасовано, то як може існувати якась стабільність?

«Коли протестантизм простягне руку через прірву й подасть її римській владі, коли він прокладе міст через безодню, що відділяє його від спіритизму, коли під впливом цього потрійного союзу наша країна відкине всі принципи своєї Конституції та зречеться протестантсько-республіканських принципів правління, а також створить усі необхідні умови для поширення

папських оман – тоді ми остаточно переконаємося, що наблизився час чудотворних дій сатани і близький кінець усьому».[8]

Цей дух також спокушає церкву зсередини. Він говорить віруючим: «Робіть те, що вважаєте за потрібне; вам не потрібні докори чи виправлення». Внаслідок цього виникає моральна анархія, загорнута в християнську мову.

Але справжня свобода здобувається лише в покорі Христу. Псалмоспівець сказав: *«Я відчуватиму вільний простір, бо шукав і віднайшов Твої Заповіді» (Псалом 119:45).* Свобода без послуху – це анархія; послух без любові – це рабство; але послух, народжений з любові, є справжньою свободою.

Ми живемо в епоху, яка зневажає владу й звеличує право на особистий вибір. Багато хто називає це самовираженням – але часто за цим стоїть лише поклоніння собі. Останнє протистояння буде між тими, хто звеличує себе, і тими, хто зрікається власного «я».

ПРИГОТУВАННЯ ДО АРМАГЕДОНУ – ОСТАТОЧНА ЄДНІСТЬ ОМАНИ

Іван говорить, що ці три нечисті духи *«виходять до царів усього світу, щоби зібрати їх».* Що їх об'єднує? Не спільність доктрини, а спільний емоційний досвід – загальне духовне піднесення, відчуття єдності, яке видається духовним, але водночас відкидає істину.

За допомогою засобів масової інформації, музики, розваг, політики і навіть релігійних рухів той самий дух закликає до глобальної спільноти без різниці у віросповіданні. Світ прагне миру, але мир без покаяння неможливий.

«Між формальними християнами і невіруючими людьми пролягає ледь помітна межа. Члени церкви люблять те, що любить світ, завжди готові з'єднатися з ним; і сатана вирішив об'єднати їх в одне тіло, щоб таким чином утвердити власні пропозиції, втягнувши всіх до лав спіритизму. Папісти, котрі пишаються тим, що чудеса є справжньою ознакою істинної церкви, будуть зведені цією чудодійною силою без великих зусиль; протестанти, які відкинули щит правди, також будуть обмануті. Католики, протестанти і світські люди – всі приймуть вигляд побожності, зрікаючись при цьому її сили; вони вбачатимуть у цьому об'єднанні могутній рух на користь навернення світу як на початок давно очікуваного тисячолітнього царства».[9]

Ми вже спостерігаємо цей союз: містичні досвіди, що рекламуються як відродження, церкви, що об'єднуються на основі емоцій, і громадянська влада, яка допускає ідею примусової державної релігії, яка може домінувати в політиці. Але найбільша небезпека – не ззовні, а всередині нас. Щоразу, коли ми цінуємо гармонію вище за святість або комфорт більше за переконання, ми запрошуємо цих нечистих духів у своє серце.

Церква перед останньою кризою буде випробувана не лише переслідуванням, а й спокусою. Диявол більше не говорить: «Зречіться Христа». Він говорить: «Зміни Його. Зроби Його більш толерантним, більш популярним». Але «Христос», який більше не закликає до покаяння, – це не Христос Біблії.

ЗАКЛИК ДО ДУХОВНОЇ ПРОНИКЛИВОСТІ

Єдиний захист від омани – це живий зв'язок з Христом через Його Слово. Необхідно не просто читати Святе Письмо, а й дозволяти Святому Письму досліджувати нас. Не лише знати пророцтва, але й дозволяти пророцтвам очищувати серце.

«Тільки ті, хто зміцнив свій розум біблійними істинами, зможуть вистояти в останній боротьбі».[10]

Проникливість – це не сумнів, а духовна сприйнятливість, розвинена за допомогою послуху. Коли Святий Дух перебуває в нас, Він приносить ясність, а не замішання; мужність, а не компроміс.

Ми повинні навчитися розпізнавати кожен із цих голосів – чи то голос, який звертається до почуттів (змій), який вимагає бездумного підпорядкування (звір) або який підносить особисту свободу без послуху (лжепророк). На противагу всім цим впливам справжня істина призводить до зовсім іншого результату: смиренності, критичного мислення й послуху.

Ця проникливість починається з покаяння. Багатьом із нас потрібно визнати, що ми іноді осуджували своїх братів, керуючись власними почуттями, підкорялися правилам, не маючи внутрішнього переконання, або чинили опір, прикриваючись свободою. Але Христос бажає очистити нас від усякого псевдодуху і наповнити Своїм Духом.

Дух Христа – це Небесна протиотрута

Кожному нечистому духові протистоїть Дух Христа:

Істинний Божий Дух не контролює і не примушує – Він просвітлює. Він не затьмарює розум емоціями, а

оновлює його. Він не скасовує Закон, але пише його в серці.

Коли Ісус стояв перед Пилатом, сили змія, звіра та лжепророка об'єдналися проти Нього. Пилат як язичницький римський громадянин слухав голос змія. Фарисеї та садукеї як релігійні правителі звикли диктувати совісті людей, як це робить звір. Народ, котрий бажав позбутися римського правління і спочатку прагнув побачити, як Ісус звільнить їх, тепер був захоплений закликом звільнити Варавву – анархіста. То був голос лжепророка.

Однак Ісус переміг не силою, а вірним виконанням Свого служіння, полюбивши людство настільки, що віддав Своє життя за нас. Той самий Дух підтримуватиме Його Останок у фінальній кризі.

ОСТАННЄ ВИПРОБУВАННЯ – І ЗАПЕЧАТУВАННЯ

Наближається час, коли кожна душа буде запечатана – або Духом істини, або духом омани. Запечатування – це не видимий знак, а остаточне утвердження в істині, яке робить нас непохитними перед лицем омани та випробувань.

«Як тільки на чолах Божого народу буде поставлена печатка – це не якась видима печатка чи знак, а утвердження в істині, як розумово, так і духовно, так що їх уже неможливо буде похитнути, – як тільки Божий народ буде запечатаний і підготовлений до просіювання, воно настане. І дійсно, воно вже почалося».[11]

Це запечатування не може відбуватися в атмосфері поверхневих емоцій чи сліпої покори. Воно відбувається тоді, коли віруючі люди особисто переживають навернення, переконуються в істині й виявляють мужню любов до Божого Закону. Наша найбільша потреба – не в більшому емоційному піднесенні й не в більшій кількості правил, а в більшій присутності Духа Христового. Тільки Він може дати нам духовну проникливість, щоб розпізнавати підробку, і мужність, щоб твердо стояти за істину.

ІДУЧИ ЗА АГНЦЕМ

Озираючись назад на три особисті досвіди – емоційну церкву, яка відкинула істину, членів, які хотіли, щоб я приймав рішення за них, та культурні суперечки щодо зовнішніх звичаїв, – я розумію, що кожен із них був лише невеликою репетицією останнього конфлікту. У всіх випадках суть боротьби була однаковою: чи будемо ми жити відповідно до переконання чи зручності?

Незабаром увесь світ буде зібраний на один із двох боків. Три нечисті духи об'єднають народи під прапором оманливої любові та фальшивої свободи. Але серед цього зібрання буде й інша група – ті, хто *«йдуть слідом за Агнцем, куди б Він не йшов»*.

Де будете ви? За ким ви схильні слідувати? Може, ви належите до тих, хто читає цей текст сьогодні з неправильної причини? Чи прислухаєтеся до одного з трьох нечистих духів? Я сподіваюся, що якщо це так, ви зможете усвідомити, що тихий, спокійний голос Бога завжди поруч із вами, бажаючи відвернути вас від ворога. Не шукайте ні духу змія, який лестить почуттям, ні духу звіра, який вимагає наслідування без роздумів, ні духу лжепророка, який звеличує свободу без послуху, але шукайте Духа Агнця, Котрий упокорив Себе і був слухняний Своєму Небесному Отцеві навіть до смерті.

Церква перед останньою кризою повинна бути церквою розсудливості та мужності. Година пізня. Лінії битви вже вишиковуються. Просіювання почалося. Але Христос і досі закликає:

«Вийди від неї, народе Мій, щоб не брати вам участі в її гріхах і не зазнати виразок її» (Об'явлення 18:4).

Відгукнімося на цей заклик не зі страхом, не з гордістю, але зі спокійною впевненістю в тому, що істина сильніша за оману, а слухати Дух Христа важливіше, ніж слухати будь-який нечистий дух.

Нехай Господь наповнить нас цим Духом!

Посилання:

[1] *Велика боротьба. – С.588.*
[2] *Дії апостолів. – С.317.*
[3] *Рев'ю енд Геральд, 4 травня 1886 року.*
[4] *Велика боротьба. – С.598.*
[5] *Історичні нариси. – С.122, 123.*
[6] *Історія спасіння. – С.582.*
[7] *Велика боротьба. – С.582.*
[8] *Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.451.*
[9] *Велика боротьба. – С.588.*
[10] *Велика боротьба. – С.593.*
[11] *Біблійний коментар АСД [з коментарів Е.Г. Уайт]. – Т.4. – С.1161.*

БОЖИЙ ЗАКОН ТА ЛЮДСЬКИЙ ЗАКОН

ФРАНК БЕЛІНІ ВІТОРАССІ (ІТАЛІЯ)

«Потрібно більше слухатися Бога, ніж людей!» (Дії 5:29, остання частина).

У нашому світі існує близько 195 офіційно визнаних держав. Усі вони створюють закони, призначені для забезпечення організованого суспільного життя та належного співіснування, захисту громадян, їх прав та власності, а також для вирішення конфліктів та забезпечення справедливості.

Аналізуючи історію, ми бачимо важливі орієнтири у розвитку кодифікованих законів. Наприклад, існує відомий Кодекс Хаммурапі (1750 р. до н. е., у Вавилоні), який встановив закони, що діяли на всій території його імперії. Його головним внеском стало утвердження ідеї про те, що закони не повинні існувати лише у вигляді усної традиції, а мають бути записані та доступні суспільству.

У правовій сфері існує кілька видів законів – цивільні, податкові, комерційні та інші. Однак постає запитання: чи всі ці закони є добрими? Чи можуть також існувати і несправедливі закони? Оскільки закони створюються людьми, які здатні помилятися, вони можуть бути недосконалими. Деякі з них можуть бути пригнічувальними, нерівноправними або навіть несправедливими. У зв'язку з цим залишається запитання: чи маємо ми підкорятися законам, установленим людьми?

Відповідь – так. Ми маємо моральний обов'язок, підкріплений нашою вірою, підкорятися людським законам. Бог установив владу: *«Кожна людина нехай кориться вищій владі, бо немає влади, яка не була б від Бога, а чинні [влади] встановлені Богом. Хто противиться владі, противиться Божій постанові; хто противиться, той накликає на себе осуд. Правителі страшні не для добрих діл, а для злих. Хочеш не боятися влади? Роби добро – і матимеш від неї похвалу» (До римлян 13:1-3).* Ми підкоряємося владі та встановленим нею законам, оскільки нам сказано: *«Отже, підкоріться всякій людській владі задля Господа, – чи цареві, як володареві, чи правителям, як від Нього посланих, аби карати злочинців і хвалити тих, хто чинить добро» (1 Петра 2:13, 14).*

Це правильно навіть у тому випадку, якщо хтось вважає, наприклад, що податкові закони є несправедливими. Але незалежно від будь-яких поглядів щодо цього питання я повинен чесно сплачувати податки, наслідуючи приклад і слова Ісуса. *«Кесареве віддайте кесареві, а Боже – Богові!» (Від Марка 12:17).* Перо Натхнення пояснює: «Правителі за часів Христа були користолюбними і деспотичними. На кожному кроці зустрічалися кричущі зловживання, здирство, нетерпимість і жорстокість. Однак Спаситель не закликав

до громадянських реформ. Ісус не критикував суспільних зловживань і не осуджував гнобителів народу. Він не втручався у справи влади, у правління можновладців цього світу. Подаючи нам приклад, Він тримався осторонь земної влади. І не тому, що був байдужий до страждань народу, а тому, що духовне зцілення людей не залежало від людських засобів. Щоб мати успіх, потрібно лікувати кожну людину зокрема, необхідно відродити серце».[1]

Але чи існує якийсь час або обставина, яка виправдовує непокору людським законам? Це надзвичайно важливе запитання, оскільки воно торкається не лише моральної, а й духовної сторони. Однак, перш ніж дати правильну відповідь на це запитання, необхідно звернути увагу на деякі історичні аспекти, пов'язані з Божим Законом.

ПОХОДЖЕННЯ ЗАКОНУ

Коли я був підлітком, мене турбувало одне запитання: «Якщо Божий Закон існував завжди, то як ангели могли виконувати такі заповіді, як "не жадатимеш дружини свого ближнього, ні його вола"?» У ангелів не було батьків, і вони не були одружені. Мені було трохи важко все це зрозуміти; я не міг збагнути суті Божого Закону. Але одного разу я поділився своїм запитанням із батьком, і він відповів мені просто, але дуже глибоко й зрозуміло: «Божий Закон вічний, але заповіді цього святого Закону були адаптовані для людини; принцип залишається тим самим, проте Десять Заповідей було викладено у доступній і зрозумілій для людини формі». Це допомогло мені почати глибше розуміти Божий Закон, і я почав усвідомлювати, що «Божий Закон існував ще до створення людини. Він був пристосований до стану святих істот; навіть ангели керувалися ним».[2]

«Божий Закон є відображенням Його характеру».[3]

Божий Закон вічний і відображає Божий характер. У Своїй мудрості Бог адаптував його до стану створених істот, щоб вони могли жити в гармонії з принципами, що лежать в основі Його правління.

СУМНІВИ НА НЕБЕСАХ

Люцифер обіймав високу посаду серед ангелів. Він був херувимом, який осіняє, наділеним славою, мудрістю і користувався великою пошаною при Небесному дворі. Господь говорить: *«Ти був помазаним херувимом-покровителем, – ось для чого Я тебе призначив. Ти перебував на святій Божій горі, ходив посеред вогнистого каміння» (Єзекіїля 28:14).* Однак у таємниці беззаконня у його серці зародився гріх. Те, що почалося як ледь помітне невдоволення, перетворилося на хитру оману та повстання, через які він прагнув посіяти сумнів щодо характеру та авторитету Бога, а також справедливості Його Закону.

Його хибні натяки зводилися до трьох основних звинувачень:

- Існує закон, який керує нами.
- Цей закон не є досконалим і потребує вдосконалення.
- Я (Люцифер) маю достатньо мудрості, щоб його вдосконалити.

«В суперечностях, до яких призвела на Небесах повстання сатани, він звинувачував Бога та принципи Його правління. Він стверджував, що усе зло – це результат Божественного керівництва. Оскільки Люцифер проголосив, що його єдине бажання – поліпшити Закони Єгови, Бог дозволив йому розкрити справжню суть вимог, показавши, до чого можуть призвести запропоновані ним зміни в Божественному Законі».[4]

Таким чином, той, хто був створений, щоб звеличувати і відображати світло та славу Бога, почав ставити під сумнів Закон свого Творця. Діючи так, він виступив проти Самого Бога, оскільки Його Закон є вираженням Його характеру та Його волі.

«[Люцифер] діяв із дивовижною обережністю і деякий час приховував свою справжню мету, вдаючи, нібито благоговіє перед Богом. **Він почав сіяти сумнів щодо Законів, якими керувалися небесні істоти, мимохідь зауважуючи, що Закони, можливо, й необхідні для жителів світів, але ангели, як високоорганізовані істоти, не потребують таких обмежень,** бо в усіх своїх діях можуть керуватися власною мудрістю. Він запевняв ангелів, що такі істоти, як вони, не можуть зганьбити Бога, бо всі їхні думки святі і згрішити їм неможливо, як і Самому Богові. Звеличення Божого Сина нарівні з Отцем було представлене як несправедливість щодо Люцифера, котрий, за його словами, також мав право на поклоніння і честь».[5] *(Див. Єзекіїля 28:17).*

Боротьба між Христом та сатаною обертається навколо **незмінності Божественного Закону та вірності правлінню Бога**.

ПРОТИДІЯ БОЖОМУ ЗАКОНОВІ

Люцифер діяв із хитрістю та підступністю, таємно намагаючись справити вплив на ангелів, щоб спонукати їх повстати проти Бога та Його Закону. Дії *Люцифера* були настільки підступними й майстерно замаскованими, що спочатку багато ангелів повірили його словам. Але ті докази, які здавалися логічними та обґрунтованими, невдовзі виявили свою справжню природу.

«*Люцифер* тішився надією, що незабаром усі ангели перейдуть на його бік, і тоді він стане рівним Самому Богові, а все Небесне воїнство беззаперечно виконуватиме його владні накази…

Великий бунтівник заявив, що він добре знає Божий Закон і що навіть повернення до рабського послуху Богові не врятувало б його від втрати всіх колишніх почестей».[6]

РЕЗУЛЬТАТ ПОВСТАННЯ

Сумніви, посіяні *Люцифером*, поширили невдоволення серед деяких ангелів, спровокували конфлікти та підготували ґрунт для повстання. Результат цієї роботи обману був руйнівним: той, хто колись був херувимом, який осіняє, став противником Бога, і разом з ним третина ангелів відступила від Бога.

Бог виявив терпіння й милість, даючи сатані та ангелам, які приєдналися до нього, можливості змінити своє рішення. Проте повстання тривало, і зрештою «Бог був змушений оголосити всім, що сатана та його спільники не можуть залишатися на Небі. Їхнє щасливе та благополучне життя було обумовлене лише цілковитим послухом Закону, яким регулювалися взаємини всіх розумних істот. Але Закон не передбачав спасіння тих, хто насмілився порушити його. Сатана ставав дедалі сміливішим, продовжуючи своє повстання, і всіляко висловлював свою зневагу до Закону Творця. Відтепер сатана просто не міг змиритися з існуванням цього Закону. Він стверджував, що ангелам узагалі не потрібен жодний закон і що вони мають право вільно дотримуватися власних бажань, які нібито завжди виливаються у добрі вчинки. Сатана заявляв, що Божий Закон обмежує їхню свободу, і тому головною метою піднятого ним повстання є скасування цього Закону.

Таким чином на небі розпочалася війна. Божий Син, Князь неба, та Його вірні ангели вступили у боротьбу проти бунтівного *Люцифера* та його прихильників. У цій відкритій боротьбі переміг Божий Син з вірними Йому ангелами, а сатана та його спільники були вигнані з Неба».[7]

КРИЗА В ЕДЕМІ

Після падіння сатани та його ангелів у дію вступив Божественний задум – творчий план, метою якого було прославлення Бога. Хоча третина ангелів, які відступили від вірності Творцеві, більше не належала до Небесного воїнства, ця втрата зрештою мала бути заповнена новим родом істот, створених за Його подобою. Божество діяло в цілковитій єдності у справі творіння, і результат був вражаючим і дивовижним. Вірні ангели і всі жителі безгрішних світів з подивом споглядали прояв Божої сили та мудрості.

Однак чи можливо, щоб навіть у досконалому творінні, про яке написано: *«І оглянув Бог усе, що створив. І було [воно] дуже добре» (Буття 1:31)*, все ж таки потрібен був закон? Чи замислювалися ви колись над цим? Неможливо уявити досконалий всесвіт, який не керується і не підтримується Божим Законом.

Адаму та Єві Божий Закон був відкритий в адаптованій та спрощеній формі – у вигляді однієї заповіді. *«І заповів Господь Бог людині: З усякого дерева, що в саду, вживатимеш у їжу. Але з дерева Пізнання добра й зла – не їстимеш з нього; бо того дня, коли скуштуєш його, неодмінно помреш!» (Буття 2:16-17).* Чи була ця заповідь складною? Зовсім ні. Вони жили у досконалому середовищі, де все було влаштовано й призначено для їхнього блага. Вони мали все необхідне, але повинні були пройти це випробування – випробування їхньої вірності й відданості Богові та Його Закону.

Адам і Єва не були самотні; вони постійно перебували у спілкуванні з Небесними істотами. Часто вони спілкувалися з Богом та їх відвідували ангели, які давали їм настанови та попередження про ворога Бога та Його Закону. І ось, ворог з'явився їм у привабливому та вражаючому образі.

Чи помічали ви коли-небудь, що ворог прагне представляти як щось позитивне та добре навіть помірковано шкідливі та по-справжньому небезпечні речі? Він шепоче: «Ти маєш бути вільним, чому б не спробувати? Якщо ти

ніколи цього не пробував, звідки знаєш, що це погано? Не будь таким принциповим – це лише трохи. Це тебе не вб'є! Так само і сьогодні сатана представляє себе не таким, яким він є насправді. Він пропонує, на перший погляд, привабливі варіанти, які насправді ведуть лише до порушення Божого Закону і зрештою – до смерті.

Ми не повинні потрапляти в цю пастку. Дорогі підлітки, молодь, дорослі люди, тікайте від цих нашіптувань і хитрощів, які спонукають вас порушувати Божий Закон і не коритися йому. Вони не приведуть вас до позитивного результату. Сатана скаже: «Давай, закури – тобі треба виглядати круто. Це підвищить твій престиж», або: «Випий трохи алкоголю, щоб показати, що ти вже дорослий. Навіщо тобі відрізнятися від інших? «Прокинься! Ми у XXI столітті. Не будь таким старомодним». Це підступні й глибоко оманливі аргументи, які ведуть душу до зневаги Бога і порушення Його Закону.

РЕЗУЛЬТАТ НЕПОКОРИ

Сатана з'явився Єві в образі однієї з найкрасивіших і найпривабливіших тварин в Едемському саду – у вигляді блискучого крилатого змія. *«Побачила жінка, що дерево придатне для їжі й на вигляд воно приємне, [оскільки] було бажання одержати знання. Тож вона взяла плід, з'їла його і дала також своєму чоловікові, що [був] із нею, і він з'їв» (Буття 3:6). «І не Адам спокусився, а жінка, будучи спокушена, потрапила в переступ» (1 до Тимофія 2:14).* Усвідомлюючи те, що сталося, Адам свідомо вирішив приєднатися до непослуху, розділивши долю своєї супутниці.

Прийнявши таке рішення, людський рід, створений для відображення Божого образу та життя у досконалій гармонії з Його Законом, упав у гріх. Наслідки були негайними та незворотними: перші чоловік і жінка вже втратили привілей безпосереднього спілкування з Богом і були позбавлені доступу до дерева життя. Сам Бог проголосив: *«Тож тепер, аби лишень він не простягнув своєї руки і не взяв ще й з дерева життя, не спожив, і не став жити вічно… вислав його Господь Бог з Едемського саду» (Буття 3:22-23).* Таким чином вони втратили доступ до дерева життя, яке могло б підтримувати безсмертя.

З цього моменту вони мали жити у світі, сповненому страждань, болю та тяжкої праці *(див. Буття 3:16, 19).*

А СЬОГОДНІ?

Та сама стратегія, яку сатана використав на Небі та повторив у Едемі, застосовується й сьогодні! Він спотворює істину, підриває авторитет Божого Закону та прагне спонукати людський рід до повстання проти Божественних принципів. Повернімося до головного запитання: чи існує час або обставина, коли виправдовується непокора людським законам? Так, коли ці закони прямо суперечать Божому Законові: *«Потрібно більше слухатися Бога, ніж людей!» (Дії 5:29, остання частина).*

«В ім'я Господа нам треба йти вперед, розгорнувши Його знамено і відстоюючи Його Слово. Коли влада накаже нам не робити цього, коли вона заборонить нам проголошувати Божі заповіді та віру Ісуса, тоді ми скажемо словами апостолів: *"Розсудіть, чи справедливо перед Богом більше слухати вас, аніж Бога? Адже ми не можемо не розповідати про те, що бачили і чули!" (Дії 4:19, 20)».*[9] Це не є гіпотезою – це те, що вже відбувається сьогодні й посилюватиметься з кожним днем. Чим більше ми наближаємося до останньої кризи, тим більше посилюватимуться нападки на Бога та Його Закон. Божий Закон зазнаватиме відкритих і систематичних атак, особливо щодо четвертої заповіді – святої суботи Господньої. «Ми стоїмо на порозі великих та урочистих подій. Пророцтва виконуються».[10] «Світ нині починає усвідомлювати неминучі наслідки порушення Божого Закону. Коли створення світу було завершено, Господь спочив від усіх діл Своїх сьомого дня і освятив цей день Свого спокою, відокремивши його як час, який людина повинна присвячувати поклонінню Богові. Але світ нині, здебільшого, зовсім нехтує Законом Єгови, встановивши інший день спокою замість того, що був визначений Богом. Людина пішла проти чітких настанов Божого Слова, і світ поринув у повстання і гріх».[11]

«[*Об'явлення 22:18, 19* цитується]. Такі пересторогі Бог дав людям, щоб вони не вносили змін в Його повеління та одкровення. Ці урочисті застереження стосуються усіх, хто своїм впливом спонукує інших недбало ставитися до Божого Закону. Вони повинні викликати страх і трепет у тих, хто легковажно заявляє: немає жодного значення, чи коримося ми Божому Законові, чи ні. Усі ті, хто ставить свої думки вище Божественного одкровення, хто спотво-

рює ясне значення Святого Письма, як їм це вигідно, чи з метою пристосуватися до світу, приймають на себе страшну відповідальність. Святе Письмо, Божий Закон є мірилом характеру кожної людини, і всі, хто не відповідає цьому досконалому зразку, будуть осуджені».[12]

«Божий Закон, одкровення Його волі та відображення Його характеру, пробуватиме повіки, як *"вірний свідок на небі" (Псалом 89:38).* Жодна заповідь Закону не скасована; жодна йота, жодна риска не були змінені. Псалмоспівець сказав: *"Господи, Твоє слово навіки незмінне на небесах" (Псалом 119:89). "Всі Його Заповіді непорушні, – встановлені навіки-віків" (Псалом 111:7, 8)».*[13]

ВИСНОВОК: ЗАКЛИК

З огляду на історію, пророцтва і духовну реальність, в якій ми живемо, у нас не може бути сумнівів у тому, що найбезпечніший шлях – це жити з Богом, наслідувати Його волю і коритися Його Законові. Біблія говорить нам, що *«Господній Закон бездоганний» (Псалом 19:8). «Отже, Закон – святий, і заповідь – свята, праведна та добра» (До римлян 7:12).*

Послух повинен бути не тягарем, а проявом любові у відповідь на Божий характер, досконалий у справедливості, доброті та милості. Сьогодні Бог закликає тебе не лише теоретично знати Його Закон, а й жити, вірно виконуючи його. Не вважаймо це питання незначним; це глибока тема, яка безпосередньо стосується наших стосунків із Богом і пов'язана з нашою вічною долею. У світі, який прагне зробити все відносним і відкидає будь-які абсолютні істини, ми повинні твердо стояти й чітко розуміти Божий Закон.

«І тоді перед кожною душею постає одне й те саме запитання: чи підкоряюся я голосу з Небес, Десятислів'ю, даному на Сінаї, чи піду за грішниками, що зневажають цей вогненний Закон? Для тих, хто любить Бога, дотримуватися Його заповідей і чинити те, що Він схвалює, – найвища радість»

Наш Спаситель говорить нам: *«Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей» (Від Івана 14:15).* Єдиний спосіб виявити нашу любов до Христа – це послух усім Його заповідям. Існує такий вислів: «Легко слухатися без любові, але неможливо любити без послуху». Тільки ті, котрі люблять Бога всім серцем через віру і благодать Христа, дотримуватимуться Його Заповідей. Інакше кажучи, любові без послуху немає – і це питання особистого вибору кожного.

«І тоді перед кожною душею постає одне й те саме запитання: чи підкоряюся я голосу з Небес, Десятислів'ю, даному на Сінаї, чи піду за грішниками, що зневажають цей вогненний Закон? Для тих, хто любить Бога, дотримуватися Його заповідей і чинити те, що Він схвалює, – найвища радість».[14]

Нехай і для нас ця «найвища радість» стане особистим досвідом. Щодня обираймо послух Господу з любові, залишаймося вірними своїм переконанням, шануймо Його у всьому і зберігаймо вірність тоді, коли остання криза вимагатиме від кожного з нас найвищого прояву відданості.

Посилання:

[1]*Бажання віків. – С.509.*
[2]*Ознаки часу, 15 квітня 1886 року.*
[3]*Рев'ю енд Геральд, 15 березня 1906 року.*
[4]*Патріархи і пророки. – С.42.*
[5]*Патріархи і пророки. – С.37. [Виділено автором статті].*
[6]*Історія спасіння. – С.16.*
[7]*Історія спасіння. – С.18, 19.*
[8]*Історія спасіння. – С.32.*
[9]*Свідоцтва для церкви. – Т.6. – С.395.*
[10]*Вибрані вісті. – Кн.1. – С.221.*
[11]*Вибрані вісті. – Кн.1. – С.222.*
[12]*Велика боротьба. – С.268.*
[13]*Велика боротьба. – С.434.*
[14]*Вибрані вісті. – Кн.1. – С.217.*

ВЕРХІВКА АЙСБЕРГА

СОРІН СУЧАВА (РУМУНІЯ)

Ми справді живемо в урочистий і серйозний час історії, коли невидимі реалії стають дедалі очевиднішими, а Божий заклик дедалі гучніше лунає у наших серцях. Його благодать усе ще оточує нас, але Святе Письмо закликає нас бути пильними, стійкими і непохитними у вірі, щоб, коли випробування посилять-ся, ми залишилися вірними Христові. Апостол Павло висловлює саме таке бажання: *«Ось чому й молимося завжди за вас, щоб наш Бог зробив вас гідними покликання і наповнив міццю кожне бажання до добра та кожне діло віри, щоб у вас прославилося Ім'я Господа нашого Ісуса, а ви – в Ньому, за благодаттю нашого Бога і Господа Ісуса Христа»* (2 до солунян 1:11, 12).

У цей час благодаті ми покликані зробити необхідну підготовку, щоб зустріти заключні події історії землі, які стрімко слідуватимуть одна за одною. Саме зараз час глибше вкорінюватися в Бозі й прагнути знайти Його силу для майбутніх днів. Ісус часто молився. Він усамітнювався в тихих гаях або на гірських вершинах, щоб відкрити серце Своєму Отцеві. Коли турботи та праці дня закінчувалися і стомлені люди шукали відпочинку, Спаситель присвячував час усамітненому спілкуванню з Богом.

Ми не повинні нехтувати молитвою, тому що сьогодні люди надто мало моляться і не пильнують у молитві. І ще менше тих, хто дійсно розуміє істинну сутність молитви і живе нею в Дусі. Нам потрібна така палка, щира й дієва молитва, яка зміцнює душу та наближає Небо до наших сердець. Така молитва ніколи не втомлює; навпаки, вона бадьорить, надихає і зміцнює кожного, хто любить присвячувати себе Богові. У цей урочистий час Божий заклик до нас полягає в тому, щоб відродити дух глибокої молитви, аби за Його благодаттю встояти у день випробування.

АЙСБЕРГ = НЕБЕЗПЕКА, ЩО НАСУВАЄТЬСЯ

Термін «айсберг» означає масивну брилу льоду, що відкололася від полярних льодовиків Землі та дрейфує у напрямку тепліших районів планети. Хоча більша частина його структури прихована під водою, айсберг здатний впливати на клімат місцевостей, через які він проходить, і становить реальну загрозу для морської навігації.

Крижана маса айсберга надзвичайно щільна й міцна – настільки, що зіткнення з нею може завдати серйозних пошкоджень будь-якому судну, аж до його повного руйнування. Саме тому айсберги вважаються одними з найнебезпечніших перешкод у морі: те, що на поверхні здається невеликим і невинним, приховує під поверхнею величезну та смертельно небезпечну реальність.

Вираз «верхівка айсберга» влучно описує цей контраст між зовнішнім виглядом і реальністю. Він вказує на те, що видиме – невелика частина, яка видніється над водою, – є лише малою частиною значно складнішої, глибшої та часто загрозливої ситуації. Справжня проблема, реальний масштаб небезпеки, криється під поверхнею – вона залишається невидимою, ігнорується чи

неправильно сприймається. Подібно до того, як корабель може недооцінити небезпеку через невеликий розмір видимої частини айсберга, так і люди можуть бути введені в оману обнадійливими ознаками часу, не помічаючи прихованої небезпеки, яка поступово зростає.

ПРОРОЧИЙ АЙСБЕРГ

Господь Ісус Христос попереджав нас про цю духовну реальність. Очевидні ознаки кінця – це лише «верхівка айсберга», те, що можна побачити очима, те, що визнає світ. Однак справжній конфлікт, увесь масштаб останньої битви, значною мірою залишається невидимим, оскільки відбувається на духовному, моральному та пророчому рівнях. Саме тому слова Ісуса мають таке особливе значення: *«Та це все – лише початок страждань» (Від Матвія 24:8).*

Він говорить нам, що те, що ми бачимо сьогодні – нестабільність, кризи, хвилювання – це лише видима частина, початок, «верхівка» набагато глибшого процесу, що веде світ до заключних подій. Справжня небезпека криється не лише у тому, що можна побачити, а й у тому, що готується в тиші й невдовзі проявиться з могутньою силою, коли людство раптово усвідомить всю реальність того, що відбувається. У цьому сенсі метафора айсберга стає серйозним закликом до пильнування, проникливості та духовної підготовки.

ДУХОВНА НЕБЕЗПЕКА, ЩО НАСУВАЄТЬСЯ, І ПІДРОБКИ ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Вісниця Господа описує: «Мені було показано жахливе становище нашого світу. Ангел благодаті готовий скласти свої крила та залишити землю. Вже зараз Господня стримувальна сила віднімається від землі, і сатана намагається збурити різні сили в релігійному світі, спрямовуючи людей під контроль великого ошуканця, який діє з неправедною спокусою в синах непокори. Вже сьогодні жителі землі йдуть під проводом князя темряви, і це є нічим іншим, як початком кінця».[1]

Протягом усієї історії Божий народ часто стикався з підробками у вигляді лжепророків, лжехристів та хибних реформаторських рухів.

«Удавана святість і підробне освячення продовжують виконувати свою оманливу роботу… відвертаючи розум людей від Святого Письма і спонукуючи їх більше прислухатися до голосу своїх почуттів і вражень, ніж коритися Божому Законові. Це один з найуспішніших методів сатани, яким він плямує чистоту істини».[2]

У наші дні світові нав'язується оманлива ідея про уявну безпеку та ілюзорний оптимізм, що не має підґрунтя в Біблії. Замість того щоб готувати людство до Приходу Господа Ісуса Христа у славі, повсюди проголошуються мир і процвітання – у прямій суперечності з застереженням Святого Письма: *«[Бо] коли говоритимуть: Мир і безпека, – тоді раптово прийде на них погибель, як біль тієї, яка носить в утробі, й вони не втечуть». (1 до солунян 5:3).*

Світ бачить лише «верхівку айсберга», але прихована духовна реальність незрівнянно глибша і небезпечніша. Підробки, кризи та обмани – це не окремі випадки, а ознаки останньої битви, яка непомітно посилюється. Тому Божий народ покликаний бути пильним, розважливим і твердо триматися біблійної істини, щоб не потрапити у пастки оманливого світу чи фальшивої духовності. Філософські теорії переконують людей більше не сприймати серйозно Божі попередження та суди; релігійні лідери стверджують, що людство рухається до епохи миру та процвітання. Світ, занурений у свої повсякденні справи й насолоди, спокійно живе своїм звичним життям – будує, обробляє землю, влаштовує свята та укладає шлюби, – ігноруючи Божественні заклики та насміхаючись над Божими вісниками. Написано, що раптово прийде на них погибель.

Сатана прагне отримати поклоніння, яке належить лише Богові, використовуючи всі можливі засоби, щоб залучити людей до своїх оман. Чимало людей будуть введені в оману, а інші будуть змушені йти шляхами, які вони насправді не обирали. Він розділив широкий шлях, що веде до смерті, на багато напрямків – деякі вужчі, деякі ширші, – щоб кожен нібито міг знайти «правильний варіант», не усвідомлюючи, що сумний кінець у всіх один і той самий. Його агенти невпинно трудяться, щоб тримати людей постійно зайнятими, відволікати їх і непомітно спрямовувати саме туди, куди хоче ворог, змушуючи їх думати, що вони вільно обирають свій шлях.

Поступово, але впевнено, людство зачаровується технологіями. Вони в результаті навчають, формують мислен-

ня та звички відповідно до постійно мінливих тенденцій сучасного суспільства. Замість того щоб звертати свій погляд до Бога, чимало людей стають частиною споживчого суспільства, де егоїзм, комфорт та миттєве задоволення бажань перетворюються на життєві принципи. Сьогодні розкіш, комфорт та прагнення до задоволень демонстративно виставляються напоказ так само, як це було за днів Ноя, коли люди жили тільки для себе, ігноруючи Божественні попередження. Ісус сказав: *«І як було за днів Ноя, так буде і за днів Людського Сина» (Від Луки 17:26).* Історія повторюється на наших очах.

ЧИСТОТА У ГРІХОВНОМУ СВІТІ

Виклик залишатися чистими у гріховному світі – це урочисте покликання. Бог готує народ, який серед сум'яття та численних підробок залишиться укоріненим у істині, непохитним у вірі та праведним у своєму житті.

Уявіть собі білу водяну лілію на поверхні ставка. Незважаючи на бруд, мул і нечистоту навколо неї, квітка залишається чистою, яскравою і прекрасною. Водяна лілія не піддається впливу оточення; вона розкриває свої пелюстки назустріч світлу й залишається недоторканою у своїй чистоті.

Так само вірна душа покликана жити у світі, сповненому гріха, беззаконня, насильства, зла й темряви, не дозволяючи цим речам осквернити її духовне життя. Бог не закликає нас тікати від світу, але звертається до нас із закликом не дозволяти світові панувати над нашими серцями. Ми можемо перебувати серед морального бруду нашого часу, але завдяки благодаті Христа ми зможемо залишатися чистими, світлими та відокремленими для Нього.

Ще одна важлива істина: ми уподібнюємося до того, на чому зосереджуємо свій погляд і думки.

Якщо ми постійно дивимося на гріх, несправедливість, порочність інших людей, критику та темряву, то наш розум сповнюється зневірою та гіркотою. Але якщо ми спрямовуємо свій погляд на Христа, на красу Його характеру, на Його обітниці й на те, що є чистим і благородним, тоді наші душі перетворюються і підносяться. Апостол Павло сказав: *«Думайте про горішнє, – не про земне» (До колосян 3:2).*

«Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (До филип'ян 4:8).

ОЗНАКИ СПРАВДИЛИСЯ

Перо Натхнення описує стан світу так: «Мені була представлена жахлива картина духовного стану нашого світу. Скрізь панує аморальність. Характерним гріхом нашого століття є розпуста. Ніколи порок не здіймав так зухвало свою потворну голову, як у наш час. Люди ніби заціпенілі, а ті, котрі люблять чесноту і справжню доброту, падають духом, бачачи, з якою зухвалістю і силою гріх заволодіває смертними людьми».[3]

У *Посланні до римлян 1:18-32* чітко описано стан світу перед Другим приходом Христа: моральна деградація, спотворення цінностей, презирство до істини та природи й прославлення гріха.

ГРІХ – ЦЕ РЕАЛЬНА ПРИЧИНА ВІДОКРЕМЛЕННЯ ВІД БОГА

Не випробування, не труднощі й не скорботи відокремлюють нас від Бога, а гріх.

Натхнення пояснює: «Не страждання й випробування, а гріх розділяє Бога та Його народ… Гріх і порок знаходять місце в сім'ях, які дотримуються суботи».[4]

Це серйозне застереження для Божого народу: найбільша небезпека полягає не в зовнішньому світі, а в компромісі всередині. В останні дні сатана зосереджує свої зусилля на молоді: «Якщо батьки не виховують своїх дітей у Божому страху й не тримають їх під суворим контролем, то сатана легко опанує їхні юні уми і спотворить їх. У міру їхнього дорослішання плотські пристрасті зростають разом з ними і міцнішають разом з їхньою фізичною силою».[5]

Молодь стає особливою мішенню, адже, якщо їхні розуми будуть спотворені, все суспільство буде збите зі шляху. Але Бог закликає молоде покоління бути мужнім, чистим, укоріненим у Божому Слові та сповненим Святого Духа. Його застереження дане не для того, щоб нас налякати, а щоб закликати до приготування. Божі діти пройдуть через випробування: поневіряння, голод, страждання. Але Господь не залишить вас у стражданні. Він лише дозволить вашій вірі бути випробуваною.

РЕЛІГІЙНИЙ СВІТ ТА ОЗНАКИ ОСТАННЬОГО КОНФЛІКТУ

Перед поверненням Христа релігійний світ стане ареною явного поділу між тими, хто живе Духом, і тими, хто має

лише зовнішній вигляд благочестя. Одні освячуються істиною, щодня розпинаючи своє «я» і перемагаючи гріх. Інші ж задовольняються поверхневою релігійністю, потурають своїм бажанням і непомітно стають рабами сатани. Лише благодать, втілена в житті, а не тільки висловлена словами, може визначити справжню відмінність.

«Досі наш народ вважався надто незначним, щоб бути гідним уваги, але незабаром це становище зміниться. У даний час у християнському світі відбуваються такі події, які обов'язково вирізнять народ, котрий дотримується заповідей».[6]

Це означає, що настає час, коли віра в Біблію, суботу, Божий Закон та вічну Євангелію стане центральною темою релігійних і політичних суперечок. Кожне вчення буде ретельно досліджене, і кожен віруючий пройде випробування. Якщо ми не будемо серйозно і постійно досліджувати Біблію, мудрість великих впливових людей світу зіб'є нас зі шляху.

ЗМІНИ У ПРИРОДІ – ПОСЛАННЯ ТВОРЦЯ ЛЮДСТВУ

Бог посилає застереження через страждання, хвороби, слабкості та потрясіння, але людина, поглинута своїми гріховними звичками, продовжує йти проти встановленого Богом порядку. Це призводить до руйнування здоров'я, тривожних думок, відсутності миру та нездатності повноцінно служити Богові.

Невігластво та егоїзм часто є причинами страждань, яких можна уникнути, але ми не завжди бачимо зв'язок між причиною та наслідком.

СТИХІЙНІ ЛИХА – НЕ ПРОСТО ВИПАДКОВІСТЬ, А БОЖІ ЗАКЛИКИ

Ми живемо у світі, де землетруси, урагани, пожежі, повені та інші лиха, здається, трапляються дедалі частіше. Чимало людей сприймають їх як випадкові явища, результат збігу обставин чи зміни клімату. Однак Господь використовує ці події, щоб пробудити людей і попередити про те, що їх очікує в майбутньому. Він не є причиною зла, але дозволяє певним природним явищам пробудити свідомість духовно заціпенілого світу. Стихійні лиха подібні до тривожних дзвінків, які закликають усіх нас прокинутися, покаятися і жити в гармонії з нашим Творцем.

«Божий Дух поступово, але впевнено відходить від землі».[7]

Це не відбувається раптово. Процес розвивається поступово і стає помітним у почастішанні природних катастроф, зростанні насильства, соціальних заворушень, політичної нестабільності та моральної деградації.

У великих пророчих подіях останнього часу є критичний момент – завершення служіння посередництва Христа в Небесній святині. Ця подія не буде видимою для світу, але її наслідки проявляться по всій землі. Поки Христос є Посередником, Його благодать усе ще утримує хвилі руйнування та обмежує силу зла. Але коли Його служіння як Первосвященника завершиться, світ вступить у період, в якому стануть явними Божі суди, які стримуються протягом тривалого часу. У той час як наука намагається пояснити все виключно природними причинами, Біблія та пророцтва говорять інакше: Божі ангели все ще утримують чотири вітри руйнування. Але настане час, коли Бог дасть повеління ангелам відпустити їх, і тоді світ опиниться в стані небаченого досі хаосу.

ЛЮДСТВО МІЖ ДУХОВНОЮ СЛІПОТОЮ ТА РЕАЛЬНІСТЮ НЕБА

Сьогодні люди не бачать ангелів, які охороняють землю. Вони не розуміють благодаті, яка все ще стримує цілковитий прояв зла, і не усвідомлюють, що час благодаті добігає кінця.

КОЛИ НЕЧЕСТИВІ ЛЮДИ ПОБАЧАТЬ НЕ ЛИШЕ ВЕРХІВКУ, А Й УВЕСЬ АЙСБЕРГ СВОГО ЖИТТЯ

У повсякденному житті грішник бачить лише «верхівку айсберга» – кілька зовнішніх наслідків свого вибору, слабкі тіні провини та швидкоплинні попередження совісті. Але справжній тягар життя, прожитого без Бога, залишається прихованим під поверхнею, невидимим, ігнорованим або применшуваним. Однак настане момент, наприкінці історії світу, коли вся прихована структура життя людини – весь айсберг – буде висвітлена сяйвом присутності Христа. Тоді грішник, нарешті, побачить себе таким, яким його бачить Бог.

Без спотворень. Без виправдань. Без самообману. Світло Христа не засуджує безпідставно – воно відкриває дійсність. Знехтувані застереження постануть «написаними вогняними літерами». «Перед ними постануть, ніби написані вогненними літерами… відкинуті ними перестороги, хвилі Божественної милості, які розбивалися об їхні вперті нерозкаяні серця».[8]

Усе, що здавалося незначним, неважливим чи несуттєвим, стане цілком зрозумілим: проповіді, які слухаються без інтересу; можливості для покаяння, залишені поза увагою; внутрішні докори сумління, пригнічені людиною; заклики Святого Духа, залишені без відповіді. Тоді кожен епізод життя буде розглянутий з досконалою точністю та абсолютною відповідальністю. Це буде момент, коли людина побачить увесь «льодовик», а не тільки верхівку айсберга.

У день суду все стане очевидним. Уже нічого не можна буде приховати.

Однак у час благодаті Бог закликає нас побачити реальність, перш ніж стане пізно. Святий Дух показує нам прихований гріх, неправильні мотиви, щораз більше закам'яніння серця і напрямок нашого життя. І це робиться не для того, щоб знищити нас, а щоб спасти. Бог закликає нас уже сьогодні дивитися не лише на верхівку, але на всю структуру нашого життя – і дозволити Йому перетворити її Своєю благодаттю.

НАДІЯ ТА СПАСІННЯ

Коли все це відбуватиметься, Ісус залишив нам обітницю для часу, коли світ буде сповнений сум'яттям, страхом, безладом і невизначеністю: *«Коли ж почне це збуватися, випростайтеся і підійміть свої голови, бо наближається ваше визволення!» (Від Луки 21:28).*

Ці слова є Божественною протиотрутою страху. Вони кажуть нам, що коли світ занурюється в темряву, Божий народ повинен дивитися вгору – не вниз, не на всі боки і не на грішний світ, а на Христа, нашого Визволителя.

Ознаки не є приводом для паніки, вони є підставою для надії. Жнива готові. Натхнене перо пише: «Зведіть ваші очі й подивіться на ниви, як вони побіліли і дозріли до жнив. Хваліть Господа, що Його Слово було встановлене вище всіх наших понять».[9]

Той факт, що пророцтва виконуються на наших очах, – це не лише доказ того, що Прихід Христа є близьким, а й заклик долучитися до Його роботи. Перш ніж прийде визволення, перш ніж зачиняться двері благодаті, нам необхідно ще виконати роботу: приводити душі до спасіння, підбадьорювати сім'ї, виховувати молодь, зміцнювати церкви, поширювати світло Євангелії. Бог уже звершив багато, і поля «побіліли до жнив» – вони готові.

Це не час для зневіри, а час для місії. Проблеми? Так. Але ми не самотні. Будуть випробування, які випробують нашу віру й терпіння, і ми повинні зустрічати їх із мужністю, дивлячись на світлий бік проблеми. Справжня віра випробовується не в комфорті, а у випробуваннях. Проте випробування – це не ознака того, що людина залишена Богом, а засіб для її духовного зростання: Бог зміцнює через труднощі, очищує через вогонь, удосконалює через терпіння. Якщо в роботі виникають перешкоди, переконайтеся, що це не ваша провина, а потім продовжуйте йти вперед, радіючи в Господі.

СИЛА ВОЛІ – ВИРІШАЛЬНИЙ ЧИННИК У ДУХОВНОМУ ЖИТТІ

Якби наші духовні очі були відкриті, ми побачили б вражаючу реальність – сцену, яка назавжди залишилася б у нашій пам'яті. Ми побачили б незліченну кількість душ, розчавлених тягарем турбот, пригнічених випробуваннями, обтяжених, мов віз, навантажений снопами; душі, які, здається, ось-ось упадуть у зневіру і безпорадність. Навколо цих душ ми побачили б Божих ангелів, які поспішають на допомогу, щоб підтримати їх на краю прірви спокуси. Ці люди не мають сили, щоб уникнути небезпеки, яка їм загрожує; але Божі ангели стають між ними та злими ангелами, відбиваючи атаки ворога і виводячи душі з небезпечних місць, утверджуючи їхні ноги на безпечній землі. Якби ми могли бачити цю реальність, то зрозуміли б, що у невидимій сфері духовного світу йде битва, така ж реальна, як битви земних армій. Це війна за волю людини, за напрямок її життя, за вічну долю її душі. Наші бажання та схильності повинні бути присвячені Богові. У цьому полягає справжнє розп'яття свого «я» – цілковита покірність, свідоме зречення себе задля прийняття волі Христа.

ВИСНОВОК ТА ЗВЕРНЕННЯ – ЗАКЛИК НАБЛИЗИТИСЯ ДО БОГА

Улюблені брати і сестри, з огляду на події, що відбуваються у світі, і на пророчі слова, залишені Натхненням, ми чітко бачимо, що все написане натхненним Словом про останній час виконується на наших очах. Деградація моральності, зростаюча кількість природних катастроф, дух релігійного світу, тиск на віруючих, духовні блукання і підготовка заключної сцени – все це свідчить про те, що Прихід Господа Ісуса на хмарах небесних набагато ближчий, ніж ми собі уявляємо.

Ми наближаємося до кінця року – це гарний час для самоаналізу. Ми не знаємо, що очікує нас у найближчому чи далекому майбутньому; не знаємо, які випробування, труднощі чи благословення прийдуть. Але одне ми знаємо напевно: Слово Ісуса говорить нам, що ми живемо в останній час і що кожен із нас потребує глибших, справжніх та живіших стосунків з Богом. Настав час озирнутися на своє життя і чесно запитати себе: чи жили ми згідно з Божим Словом? Чи шанували Його волю у своїх думках, вчинках і рішеннях? Чи підкорили ми свою волю Христові чи йшли власним шляхом? Чи стали ми ближчими до Нього за цей минулий рік чи, навпаки, віддалилися від Нього? Якщо ми усвідомлюємо, що не рухалися в правильному напрямку, якщо бачимо у своєму житті те, що не узгоджувалося з Божою волею, не сумуймо. Це час схилитися перед Господом і попросити у Нього прощення, зцілення, сили та нового серця.

Апостол Петро ставить урочисте запитання кожному з нас: *«Коли все це таким чином буде знищене, то якими треба бути у святому житті й у побожності вам, котрі чекаєте й прагнете приходу Божого дня, під час якого небо, охоплене полум'ям, зникне, а розжарені стихії розплавляться? Ми за Його обітницею чекаємо нових небес і нової землі, в яких проживає праведність. Тому, улюблені, очікуючи цього, постарайтеся, щоб Він знайшов вас у мирі, чистими і незаплямованими» (2 Петра 3:11-14).*

Посилання:

[1]*Свідоцтва для церкви. – Т.8. – С.49.*
[2]*Велика боротьба. – С.193.*
[3]*Виховання дітей. – С.440.*
[4]*Виховання дітей. – С.440.*
[5]*Християнська помірність та біблійна гігієна. – С.133.*
[6]*Свідоцтва для церкви. – Т.5. – С.546.*
[7]*Маранафа. – С.35.*
[8]*Велика боротьба. – С.666.*
[9]*Свідоцтва для церкви. – Т.6. – С.474.*

ТЕРПІННЯ СВЯТИХ

ДЕВІД ЛОПЕС (США)

РОЗУМІННЯ ТЕРПІННЯ

Терпіння визначається як здатність зберігати спокій і самовладання під час очікування результатів, долання труднощів і зволікання без роздратування й розпачу. Воно вимагає наявності чіткої та визначеної мети, а також здатності зберігати стійкий внутрішній стан у часи випробувань, невизначеності чи повільного прогресу. Терпіння передбачає самоконтроль і наполегливість, що робить його як особистою силою, так і важливою чеснотою. Ця чеснота допомагає людині долати життєві труднощі, зберігаючи стійкість та надію.

ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ ТА СЛУЖІННЯ

«Тому й ми, маючи довкола [себе] таку велику хмару свідків, відкиньмо всяку гордість та гріх, що [нас] легко обплутує, з терпінням прямуймо до тієї боротьби, яка перед нами» (До євреїв 12:1). Ставте перед собою цілі та проходьте свій шлях з терпінням, адже це необхідно в нашому християнському житті.

Терпіння набуває особливого значення для тих, хто стикається з тривалими випробуваннями чи серйозними труднощами. Люди, котрі переживають хворобу, життєві негаразди чи періоди невизначеності, часто покликані виявляти особливе терпіння, долаючи труднощі, які випробовують не лише їхню силу, а й віру. Такий шлях вимагає твердої рішучості та здатності продовжувати йти вперед навіть тоді, коли прогрес здається повільним, а результати залишаються прихованими. Саме через таке витривале терпіння віруючі навчаються глибше довіряти Богові та жити з непохитною надією.

У повсякденному житті терпіння є основною чеснотою для тих, хто піклується про інших: батьків, учителів, вихователів і духовних наставників. Їхнє служіння вимагає здатності спрямовувати, підтримувати та надихати людей у періоди зростання та боротьби. Терпіння допомагає їм піклуватися про тих, хто перебуває під їхньою опікою, зберігаючи спокій і готовність підтримати навіть тоді, коли вони стикаються з невдачами чи опором.

Для тих, хто присвятив своє життя духовним прагненням, для святих, котрі прагнуть зберегти віру й дотримуватися високих принципів у суспільстві, де дедалі частіше спостерігається моральний занепад, терпіння є незамінною чеснотою. Як навчав наш Господь: *«У вашій терпеливості здобудете ваші душі» (Від Луки 21:19).* Тер-

піння допомагає віруючим міцно триматися надії, жити в покорі Богові й залишатися духовно стійкими навіть серед зволікань, розчарувань та випробувань. Воно зміцнює прихильність до духовних ідеалів, даючи людині силу гідно долати труднощі й не здаватися. Завдяки терпінню віруючі люди здатні проходити через скорботи, не втрачаючи мужності, та продовжувати правильно дотримуватися тих цінностей, які вони сповідують.

У результаті кожен, хто прагне сформувати характер і розвинути співчуття, виявить, що терпіння є водночас дороговказом і тихою внутрішньою силою. Воно не лише допомагає людині стійко долати життєві труднощі, але й сприяє духовному зростанню, поглиблює здатність до співчуття, чуйності та милосердя на життєвому шляху. *«І не лише нею, а й хвалимося, коли страждаємо, знаючи, що страждання виробляє терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію» (До римлян 5:3, 4).*

Нам потрібна не тільки віра Ісуса, але і Його терпіння, щоб вистояти у випробуваннях, які дедалі посилюються у заключній фазі великої боротьби між добром і злом. Характер, який ми формуємо як християни, повинен уподібнюватися до характеру небожителів і нашого Царя. Такий характер може бути сформований лише через щоденні випробування та життєві труднощі. Як говорить Святе Письмо: *«Вони зміцнювали душі учнів, закликали залишатися у вірі. Бо ми маємо, – казали вони, – через великі утиски ввійти до Царства Божого» (Дії 14:22).*

Ці слова були написані під час жорстоких гонінь на Божу церкву. Залишатися стійкими й терпеливими у вірі в такий період – це саме та підготовка, яка потрібна церкві для того, щоб зустріти прийдешні випробування. Дух Пророцтва навчає нас такими словами: «Ми формуємо характер для небес. Жоден характер не може бути досконалим без випробування та страждання. Ми повинні бути випробувані. Ми повинні бути перевірені. Христос витримав випробування характеру заради нас, щоб ми могли витримати це випробування завдяки Божественній силі, яку Він передає нам. Христос є нашим Прикладом у терпінні, стриманості, лагідності та смиренності розуму. Він перебував у конфлікті й ворожнечі з усім безбожним світом, проте Він не піддавався пристрастям і не виявляв гніву ні в словах, ні в діях, хоча Сам зазнавав принизливих образ у відповідь на добрі справи. Він був Страждальцем, Його відкинули, до Нього зневажливо ставилися, але Він не відповідав тим самим. Він мав самовладання, гідність і велич. Він страждав терпляче, і на заподіяні Йому страждання відповідав лише співчуттям, милістю та любов'ю».[1]

ЧЕКАЮЧИ НА ДРУГИЙ ПРИХІД

Терпіння також є необхідним для церкви, яка очікує Другого приходу Ісуса. *«Отже, брати, будьте довготерпеливі до Господнього приходу. Ось хлібороб очікує дорогоцінного врожаю від землі, терпляче очікує його, доки випадуть ранній та пізній дощі» (Якова 5:7).* Подібно до того як землероб чекає врожаю з надією й терпінням, так і віруючі покликані чекати з непохитною вірою, покладаючись на те, що Божий час є досконалим.

Християнська церква вже протягом тривалого часу очікує Другого приходу Ісуса – надії, що ґрунтується на біблійних пророцтвах і є центральною істиною християнської віри. Це очікування вимагає глибокого терпіння, оскільки віруючі люди довіряють тому, що Бог усе зробить у призначений Ним час, і залишаються непохитними у вірі протягом багатьох поколінь. Їхня непохитна віра в цю обітницю є яскравим прикладом терпіння в духовному житті, мотивуючи віруючих зберігати надію, перебувати в поклонінні Богові та звершувати добрі справи в очікуванні повернення Христа.

На зорі адвентистського руху, в період з 1833 по 1844 рік, здавалося, що все вже близько – Христос стоїть біля дверей. Але роки минули (Бог знає чому), і зараз, приблизно через 193 роки, ми все ще чекаємо. Затримка Нареченого є справжнім випробуванням для Божого народу. Світильники гаснуть, діви засинають, олія вичерпується, і опівнічна темрява стає дедалі густішою. Церква, здається, занурена в глибокий сон, і дуже мало тих, котрі з трепетом шукають і очікують опівнічного крику: *«Ось молодий, виходьте йому назустріч!» (Від Матвія 25:6).* Поколінню церкви, котре живе в очікуванні Другого приходу Христа, потрібні віра й терпіння, достатньо міцні, щоб вистояти під час тривалого очікування, перед обличчям повсюдного

поширення безбожності та, насамперед, під тиском суспільства, що спонукає до порушення Божого Закону.

ТЕРПІННЯ ПІД ЧАС НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

Періоди невизначеності – коли результати перебувають поза нашим контролем чи прогрес здається повільним – часто вимагають глибшого терпіння. Перехідні періоди, такі як початок нової роботи, переїзд до іншого міста або адаптація до обставин, що змінюються, перевіряють нашу здатність зберігати спокій, стійкість і наполегливість. Робота з людьми, чиї погляди або темп життя відрізняються від наших, також вимагає додаткового терпіння, допомагаючи нам розвивати чуйність, гармонію та здорові стосунки. Так само моменти розчарувань чи невдач вимагають терпіння, дозволяючи нам продовжувати шлях, навчатися та зростати, а не реагувати поспішно чи втрачати надію.

Апостол Яків говорить нам про терпіння Йова: *«Брати [мої], майте за приклад страждання і довготерпіння пророків, які промовляли Господнім Ім'ям. Тому що блаженними називаємо тих, які терпіли. Ви чули про терпіння Йова і знаєте Господній кінець, що Господь дуже милосердний та щедрий» (Якова 5:10, 11).*

До фізичних страждань і болю Йова додавалася болісна невизначеність: він запитував себе, чи не став його власний гріх причиною всіх страждань, через які йому довелося пройти. Більше того, мовчання Бога у відповідь на його щирі благання випробувало його віру і терпіння до краю. У своєму стражданні він вигукував: *«Скажи, скільки в мене провин і гріхів? Покажи мені у чому полягає мій переступ і мій гріх! Для чого Ти закриваєш від мене Своє обличчя і вважаєш мене Своїм ворогом?» (Йова 13:23, 24).*

Розуміння того, що відбувається, і впевненість у своєму становищі перед Богом є великою розрадою в часи випробувань і страждань. Але переживання стає набагато важчим, коли в такі моменти виникає невизначеність щодо того, чи правильні ми маємо стосунки з Богом і чи благоволить до нас Небо. Саме ці обставини випробовують нашу віру та терпіння. Коли час випробування завершиться і гоніння посиляться до краю, вірні не знатимуть, чи їхні гріхи прощені та чи стерті вони під час слідчого суду. Саме ця невизначеність зробить випробування ще важчим. Перо Натхнення пояснює: «Оскільки сатана оскаржує Божий народ з приводу його гріхів, Господь дозволяє йому піддавати їх найсуворішому випробуванню, їхнє довір'я до Бога, віра та стійкість будуть випробувані. Коли вони згадають про своє минуле, надія згасне, бо в усьому своєму житті вони бачать дуже мало доброго. Вони цілком усвідомлюють свою слабкість і недостойність. Сатана намагається залякати їх думкою про те, що становище безнадійне і плями їхнього гріха ніколи не будуть змиті. Він сподівається зруйнувати їхню віру, щоб вони піддалися його спокусам і зрадили Бога.

Хоч Божий народ і буде оточений з усіх боків ворогами, котрі чекатимуть на його смерть, проте відчай, що охопить їх, буде викликаний не страхом зазнати гоніння за істину, а думкою про те, що, можливо, вони визнали не всі свої гріхи і тому не мають права на обітницю Спасителя: *«…Я і тебе збережу від години випробування, що має прийти на Всесвіт» (Об'явлення 3:10).* Якби вони могли бути впевнені в прощенні, їх не злякали б ані муки, ані смерть, але виявитися негідним і втратити життя внаслідок вад власного характеру – це означало б зганьбити святе Боже Ім'я…

Їхня віра не захитається від того, що вони не отримають негайної відповіді на молитви. Страждаючи від тривоги, страху і відчаю, вони не перестають молитися. Вони тримаються за Божу силу, як Яків тримався за Ангела; і їхні душі твердять тільки одне: *"Не відпущу Тебе, поки не поблагословиш мене"*».[2]

ДУХОВНИЙ ВИМІР ТЕРПІННЯ

Очікування та долання труднощів можуть бути болісними, проте терпіння здатне пом'якшити цей досвід. Приємно пам'ятати, що якщо Бог допускає ці випробування, то робить це з доброю метою. Апостол Яків нагадує нам: *«Знаючи, що випробування вашої віри розвиває терпеливість» (Якова 1:3).*

ЕЛЛЕН УАЙТ ЧУДОВО ІЛЮСТРУЄ ЦЕЙ ПРИНЦИП:

«Бог показав мені, що Він дав Своєму народові випити гірку чашу, щоб очистити та вибілити його. Це гіркий напій, і люди можуть зробити його ще гіркішим своїм наріканням, скаргами та невдоволенням. Однак ті, котрі приймають випробування подібним чином, повинні будуть випити ще один ковток

із цієї чаші, оскільки перший не справив належного впливу на їхні серця. Якщо й другий ковток не призведе до добрих змін, їм доведеться пити ще й ще, доки вони не отримають позитивного результату. Інакше їхні серця залишаться нечистими. Я бачила, що таку гірку чашу можна підсолодити терпінням і молитвою, і тоді вона справить належний вплив, і Богові буде віддана слава і честь».[3]

Доки Божий намір цілком не здійсниться в нас, нам знову нагадується: *«А терпеливість нехай має досконалу дію, щоб ви були досконалі та бездоганні й щоб нічого вам не бракувало» (Якова 1:4).*

ТЕРПІННЯ В КНИЗІ *ОБ'ЯВЛЕННЯ 14:12*

У книзі *Об'явлення 14:12* терпіння стосується стійкої вірності та непохитності віруючих, які залишаються відданими Божим заповідям і вірі Ісуса навіть перед обличчям переслідувань та страждань. Цей уривок підкреслює, що терпіння – це не просто пасивне очікування, а активна та незламна довіра Божим обітницям, особливо у важких та невизначених обставинах. Таке терпіння дає віруючим силу перебувати в праведності та зберігати надію, стаючи свідченням їхньої незмінної відданості до духовних принципів.

Терпіння представлене тут як явна ознака характеру, освяченого Божою силою, – живе свідчення перетворювальної дії Євангелії Христа.

Вираз *«тут терпіння святих»* представлений як відповідь на невисловлене звинувачувальне запитання, яке могло б звучати так: «Де святі? Де риси характеру, які свідчать про те, що вони перетворені на святий образ Христа? Де люди, які демонструють силу Твоєї Євангелії?» І тоді Бог відповідає так само, як Він відповів, коли говорив про Йова: *«Чи ти звернув увагу на Мого раба Йова тепер? Адже й далі немає на землі такого, як він, чоловіка, – мужа незлобивого, справедливого, праведного, богобійного, який уникає всякого зла! Він незламний у своїй непорочності, хоч ти переконував Мене, щоб його безневинно погубити» (Йова 2:3).* Так само тепер Бог представляє вже не одну людину, а цілу церкву й говорить: *«Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (Об'явлення 14:12).* Він представляє їх як живе свідчення того, що коли люди підкоряються Його силі, вони можуть бути перетворені й стати святими, як святий Сам Бог, і що Божа сила здатна підтримувати їхні вірність та покору Його заповідям навіть у часи найбільших випробувань, гонінь, ув'язнень та загроз смерті.

Фраза *«тут терпіння святих»* зустрічається у Святому Письмі двічі – в *Об'явленні 13:10* та *14:12* – і в обох випадках вона вжита в контексті жорстоких переслідувань тих, хто дотримується Божих заповідей. Ці гоніння здійснюються відступницькою релігійною владою, і їхнє остаточне виконання ще належить до майбутнього. Згідно з пророцтвом, настане час, коли сили землі, об'єднані у своєму намірі, прагнутимуть пригнічувати Божий народ, використовуючи громадянську владу для нав'язування псевдодоктрин та людських заповідей, сподіваючись досягти того, що вони вважають вирішальною перемогою над обраними Богом людьми. Перо Натхнення розкриває: «Тепер Іван був підготовлений до того, щоб побачити хвилюючі події великої боротьби між тими, хто дотримується Божих заповідей, і тими, хто відкидає Його Закон. Він побачив появу чудодійної сили, якій судилося ввести в оману всіх жителів землі, котрі не мають зв'язку з Богом, *"намовляючи мешканців землі створити образ того звіра, який має рану від меча і залишився живим" (Об'явлення 13:14). Див. Об'явлення 13:15-17.* Пророк почув урочисте застереження проти поклоніння цій богохульній силі: *"Якщо хтось поклоняється звірові та його образові й приймає знак на своє чоло або на свою руку…" (Об'явлення 14:9). Див. Об'явлення 14:10, 11.* Про вірних та істинних людей, котрі не схиляються перед постановами земних правителів, що суперечать владі Царя Небесного, Іван говорить: *"Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!" (вірш 12). Див. Об'явлення 14:1-3, 5; 15:2-4*».[4]

У даний час це твердження ще не можна повною мірою застосувати до Божої церкви, оскільки кульмінація передбачених гонінь ще не настала. Час, який ми маємо, дано нам для підготовки, щоб Божий народ зміг розвинути віру, здатну вистояти в такому випробуванні, і набути терпіння, достатнього для того, щоб перенести зволікання, суспільний тиск та найтяжчі обставини.

«Прийдешній час горя й скорботи потребує від нас віри, яка змогла б подолати втому, голод, зволікан-

«Прийдешній час горя й скорботи потребує від нас віри, яка змогла б подолати втому, голод, зволікання, – віри, яка не похитнеться, навіть під час найсуворішого випробовування. Усім буде даний благодатний час, щоб приготуватися до великого горя».

ня, – віри, яка не похитнеться, навіть під час найсуворішого випробовування. Усім буде даний благодатний час, щоб приготуватися до великого горя».[5]

ПЕРЕТВОРЕННЯ ЧЕРЕЗ ТЕРПІННЯ

Терпіння виявляє здатність людини зберігати спокій, внутрішню стійкість і надію перед обличчям зволікань, труднощів та розчарувань. Воно свідчить про внутрішню силу й духовну зрілість, розкриваючи вміння людини керувати власними емоціями та реагувати виважено, а не імпульсивно. Люди, котрі розвивають у собі терпіння, часто виявляють витривалість, співчуття та мудрість. Це допомагає їм будувати міцніші взаємини й гідно проходити життєві випробування. Така чеснота не лише дає змогу долати складні обставини, а й сприяє особистісному та духовному зростанню, поглиблюючи розуміння інших людей.

У контексті звістки Третього Ангела перетворення є кінцевою метою, являючи собою цілковите оновлення характеру та духовного життя. Цей процес закликає віруючих не тільки зберігати вірність і послух, але й дозволити Божій благодаті перетворити їхні серця, щоб вони могли відображати любов і праведність Христа. Подібно до того як терпіння підтримує надію і стійкість, перетворення завдяки звістці Третього Ангела веде до життя, яке відрізняється непохитною вірою, моральною чистотою й готовністю до повернення Христа.

ЗАКЛЮЧНЕ ЗВЕРНЕННЯ

Бог готує церкву, яка вшанує і виправдає Його святе Ім'я, перш ніж буде взята до вічного спочинку після тривалої та важкої боротьби зі злом. Те, що може здаватися затримкою Приходу Христа, насправді є проявом Божої милості до тебе. Цей момент – твій момент – відзначений у Божому календарі. Він не перегорне сторінку історії, не давши тобі цієї можливості. Він бажає торкнутися твого серця і спонукати тебе прийняти Його Євангелію спасіння.

Відкрий двері свого серця і впусти Улюбленого Спасителя. Тоді ти побачиш перетворювальну силу, яку ти ніколи раніше не відчував. Він стоїть біля твоїх дверей і кличе; Він приходить зі скарбом благословень і бажає розділити їх з тобою. Це твоя нагода. Усе небо спостерігає та очікує цього моменту. Прислухайся до Його запрошення і дай на нього відповідь: *«Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явлення 3:20).*

Вечеря, яку Він пропонує, – це Його Слово: щоденне спілкування і постійне ходіння з Христом, доки ти не станеш частиною Його очищеної церкви, яка готова зустріти останній конфлікт зі злом і, врешті-решт, розділити вічність зі святими у світлі.

Я молюся за кожного з нас, молюся, щоб Божий Дух переконував наші серця, підтримував нас на кожному кроці нашого шляху з Христом і дарував нам остаточну перемогу, щоб ми отримали вінець життя, обіцяний Богом у книзі *Об'явлення 2:10.* Амінь.

Посилання:

[1]*Цей день із Богом. – С.263.*
[2]*Велика боротьба. – С.618, 619.*
[3]*Ранні твори. – С.47.*
[4]*Листи та рукописи. – Т.8, 1893 р.*
[5]*Велика боротьба. – С.621.*

ОСТАНОК ТА УРАЖЕНА ГОЛОВА ЗМІЯ

МАКОСЕЛО БОУА (ЗАМБІЯ)

«Я залишу серед тебе лагідних і вбогих духом людей, котрі покладатимуться на Господнє Ім'я. Залишок Ізраїлю не чинитиме несправедливості й не говоритиме неправди, – серед них не знайдеться підступних і лукавих уст. Вони будуть пастися та відпочивати, і вже ніхто їх не лякатиме» (Софонії 3:12, 13).

Святе Письмо докладно розкриває План спасіння людського роду. Особлива увага у ньому звернена на останній Останок Божого народу. Ці люди будуть вірними свідками Господа, коли Христос, Цар царів, знову прийде у славі Отця та святих ангелів. У всі віки існували люди, які поклонялися Господу згідно з Його Божественною волею.

«Церква – це Божа фортеця, Його місто-сховище в бунтівливому світі… Від початку церква на землі складалася з вірних душ. У кожному столітті Господь мав Своїх вартових, які вірно свідчили сучасникам».[1]

Увесь світ буде залучений до останнього конфлікту між істиною та оманою, що призведе до найбільшої кризи всіх часів. Події, що передують цьому моменту, вже розвиваються у наші дні. Незабаром Останок Божого народу повинен буде пройти своє останнє випробування.

СЛОВО «ОСТАНОК»

Відповідно до словника, слово «останок» означає невелику частину або кількість чогось, що залишилося від чогось більшого. Це частина, що залишилася, те, що залишилося від решти.

У єврейській мові слово she'erit буквально означає «останок» або «решту» і часто використовується в пророчому контексті для опису тих, хто пережив лиха або зберіг вірність Богові *(див. Ісаї 10:20).* Ной та його сім'я були останком, врятованим з мільйонів людей, які жили на землі до потопу *(див. Буття 6).* Тільки Лот і дві його доньки пережили знищення Содома і Гоморри – справді дуже малий останок *(див. Буття 19).* Коли Ілля в розпачі вважав себе єдиним в Ізраїлі, хто не схилився перед ідолами, Бог запевнив його, що зберіг останок із семи тисяч чоловік – *«котрі не схилили своїх колін перед Ваалом, і уста яких його не цілували» (1 Царів 19:18).*

У Новому Заповіті грецьким словом для позначення «останку» є leimma, що походить від дієслова leipō, що означає «залишати» або «покидати». Це слово вказує на останок або групу вцілілих, часто позначаючи тих, хто зберігає вірність серед загального відступництва *(див. До римлян 11:5). «А Ісая проголошує про Ізраїля: хоча б Ізраїлеві сини були числом, як пісок морський, тільки залишок спасеться» (До римлян 9:27-28).* Ці слова вказують на те, що безліч людей з Ізраїлю загине. Якщо спасеться лише Останок, отже багато людей загине – саме цю думку апостол Павло прагнув пере-

дати. Хоча слово «останок» означає «те, що залишилося», особливо після битви або великого лиха, у цьому вірші воно вказує на «невелику частину» або «мале число». З численного Ізраїлю залишиться так мало, що їх справедливо можна назвати лише Останком.

І єврейський, і грецький терміни передають схожі поняття – виживання та збереження, проте їхні невеликі відмінності залежать від контексту. Єврейські терміни частіше наголошують на фізичному виживанні та вірності за часів національної кризи або Божого суду. Грецький термін головним чином вказує на духовну вірність і Божу благодать, завдяки якій зберігається вірний народ серед невір'я.

У ОСТАННІ ДНІ

Ісус звертається до Свого Останку останніх днів: «Вам, Моїм учням, Я доручаю це Послання благодаті. Воно повинно звіщатися спочатку Ізраїлеві, а потім – усім народам, племенам і язикам. Це Послання благодаті призначене як юдеям, так і язичникам. Усі, хто повірить, мають об'єднатися в одну церкву».[2]

«І Він сказав їм: Ідіть по цілому світі й усьому творінню проповідуйте Євангелію. Хто повірить і охреститься, буде спасенний, а хто не повірить, осуджений буде» (Від Марка 16:15, 16). «Церква – це визначений Богом засіб для спасіння людей… Її місія полягає в тому, щоб нести Євангелію світові».[3]

МІСІЯ БОЖОЇ ЦЕРКВИ

«[Бог] очистить Свою церкву, вдаючись навіть до таких дій, які мали місце під час очищення храму на початку та наприкінці Його земного служіння. Усе, що Господь допускає в церкві під час випробувань, Він робить з тією метою, щоб Його народ набув більш глибокого благочестя і зміцнився для того, щоб понести у всі куточки землі величні істини про хрест Христовий».[4]

ХАРАКТЕРИСТИКИ ЮДЕЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Господь обрав єврейський народ бути Його церквою і дав їм повеління: *«Тож тепер, якщо уважно будете прислухатися до Мого голосу і дотримуватись Мого Заповіту, то будете Моєю особливою власністю з-поміж усіх народів. Адже вся земля Моя. Ви будете в Мене царським священством і святим народом! Перекажи ці слова нащадкам Ізраїля» (Вихід 19:5-6).* Протягом багатьох наступних років вони були добре знайомі з дорогоцінними обітницями, які Він дав, але не виконали поставлених умов.

На початку християнської епохи юдейський народ стверджував, що чекає на Прихід Месії, сподіваючись, що Він прийде і звільнить їх від будь-якого рабства під владою Риму і встановить Своє земне царство. Хоча вони вважали себе єдиною істинною церквою, юдейський народ був відкинутий через невідповідність їхнього життя тому очікуванню Месії, котрому вони так старанно вчили.

Перед ними був Божий Дар, але вони не слухали жодних застережень. Вони відмовлялися приймати викриття та виправлення, і зрештою їхня ненависть до Божого Сина досягла такого рівня, що вони розіп'яли Його. Їхня горда заява звучала: *«Кров Його на нас і на наших дітях!» (Від Матвія 27:25).* Лише останок прийняв Його.

ВИКОНАННЯ У НОВОМУ ЗАПОВІТІ

У Новому Заповіті поняття «останок» поширюється також на язичників, які увірували в Христа. Апостол Павло говорить про це в *9-11 розділах Послання до римлян: «Так само і тепер, за вибором благодаті, залишився останок» (До римлян 11:5).* Цей останок заснований не на етнічному походженні, а на вірі в Ісуса Христа.

Поняття «останок» підкреслює, що Божі обітниці Ізраїлю не скасовуються через їхню невіру, але виконуються через малий, вірний останок, до якого входять як юдеї, так і язичники, котрі увірували в Христа Ісуса.

У книзі *Об'явлення 12:17* нам представлено Останок народу останніх днів: *«Тож змій розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді й мають свідчення Ісуса».*

У даний час Божому народові довірена істина про Небесну Святиню, Божі Заповіді, особливо заповідь про суботу, і віра Ісуса. Вони благословенні даром Духа Пророцтва і світлом Трьохангельської звістки. Не може бути сумнівів, що, маючи таке світло, вони є обраним Божим народом. Однак, на жаль, з ними відбувається те саме, що й з юдеями: вони не виконали поставлених умов; вони не мають тих характеристик, які відрізняють обраний Божий народ.

«Тому що ми стали співучасниками Христа, якщо цей початковий стан твердо збережемо аж до кінця, як сказано: Сьогодні, коли почуєте Його голос, не зробіть закам'янілими ваші серця, як було під час нарікання. Адже хто ті, які почули, але повстали? Хіба не всі ті, котрі вийшли з Єгипту з Мойсеєм? На кого ж Він був обурений сорок років? Чи не на тих, які згрішили й чиї кості полягли в пустелі? Кому присягав, що не ввійдуть до Його відпочинку, як не тим, хто не послухався? І ми бачимо, що вони не змогли увійти через своє невірство!» (До євреїв 3:14-19).

«У більшості випадків ми не знаємо, які великі переваги можуть бути нами втрачені під час Божого випробування. Єдина наша безпека полягає у суворому послусі Божому Слову. Усі Його обітниці дані за умови віри та послуху; невиконання нами Божих повелінь стає на заваді отриманню багатьох благословень, обіцяних нам у Святому Письмі. Ми не повинні діяти під впливом пориву або покладатися на судження людей. Потрібно керуватися відкритою нам Божою волею і діяти згідно з Його чітко викладеними повеліннями, незважаючи на обставини, які нас оточують. Бог подбає про наслідки; вірність Його Слову в час випробувань допоможе нам довести перед людьми та ангелами, що Господь може довіряти нам, – що у тяжкі хвилини ми виконаємо Його волю, прославимо Його Ім'я і станемо благословенням для Його народу».[5]

ОСТАННІЙ ОСТАНОК

Іван описує сім церков у книзі *Об'явлення*, що охоплюють період від вознесіння Христа до Його Другого приходу. Ми живемо в сьомому періоді християнської церкви – у періоді Лаодикії. Як із кожної попередньої церкви існував Останок, так і з цієї церкви також буде Останок. Пророцтво відкриває, що спасенним буде вірний Останок, бо не всі, котрі сповідують віру в Лаодикійському періоді, будуть спасенні *(див. Ісаї 10:20-22)*.

«Адвентистський рух має пророчий характер. Він являє собою духовний Ізраїль, а також останок Філадельфійської церкви, що передувала йому, котрий слідував за Христом у Святе Святих Небесної Святині після великого розчарування 1844 року».

Адвентистський рух має пророчий характер. Він являє собою духовний Ізраїль, а також останок Філадельфійської церкви, що передувала йому, котрий слідував за Христом у Святе Святих Небесної Святині після великого розчарування 1844 року. Вони не повинні задовольнятися перебуванням у лаодикійському або відступницькому стані, вважаючи себе багатими, котрі не мають ні в чому потреби. Однак лаодикійський стан зберігається в ненаверненому серці. Замість духу братньої любові душу пронизують дух «теплоти», байдужості та безтурботності, доки надія для Лаодикії не зникне остаточно. Але Ісус не залишає щирих шукачів істини в наш час, бо говорить: *«Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явлення 3:20)*.

Цей заклик до реформації не означає переходу з сьомого періоду в якийсь восьмий період, але закликає вийти з лаодикійського стану та стати частиною істинного Останку, сповненого духом безкорисливої любові. Вісниця Господня застерігає: «Я бачила, що Останок не готовий до того, що незабаром станеться із землею. Чимало тих, котрі вірять, що ми покликані нести світові останню звістку, перебувають у якомусь заціпенінні, що нагадує летаргічний сон. Ангел, котрий супроводжував мене, з урочистістю, що кидає в трепет, вигукнув: "Готуйтеся! Готуйтеся! Готуйтеся! Бо незабаром спалахне лють Господнього гніву, не змішана з милістю, а ви ще не готові. Роздирайте ваші серця, а не одяг. Останку доведеться чимало попрацювати. Багато хто з них не витримує навіть найменших випробувань". Ангел сказав також: "Вас оточують легіони злих ангелів, які намагаються відтіснити вас у темряву і вловити у свої тенета"».[6]

Саме цьому Останку Лаодикійського періоду довірено звістку про глибоку духовну реформацію та місію проголосити цю звістку Лаодикії. Вони виконають наступні слова: *«А ви – рід вибраний, царське священство, святий народ, придбаний, аби звіщати чесноти Того, Хто вас покликав із темряви до дивного Його світла» (1 Петра 2:9).*

У книзі *Об'явлення 14:12* Іван описує цей Останок, який чекатиме Приходу Господа на хмарах небесних. Їхнє число – 144 000; це переможці *(див. Об'явлення 3:21)*, котрі йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Своїм життям вони являтимуть приклад принципів християнського характеру, показавши своїми плодами, що належать Ісусу. В їхніх устах немає лукавства.

ВИПРОБУВАННЯ ЦЕРКВИ ОСТАНКУ

«Церкву Останку спіткає час великих випробувань і переживань. Ті, котрі дотримуються Божих Заповідей і мають віру Ісуса, відчують на собі лють змія та його війська. Сатана вважає, що світ підвладний йому і що він домігся контролю над церквою, яка відступила. Але є невелика група людей, які протистоять його володарюванню. Якби сатана міг стерти їх із лиця землі, його перемога стала б цілковитою. Подібно до того, як він використав язичницькі нації для знищення Ізраїлю, так і в найближчому майбутньому він спрямує нечестиві сили цього світу на знищення Божого народу. Від усіх вимагатимуть підкоритися людським постановам і порушити Божественний Закон. Вірні Богові та своєму обов'язку люди зазнають погроз та звинувачень. Їх оголосять поза законом, їх зрадять *«батьки, і брати, і родичі, і друзі» (Від Луки 21:16)».*

Швидкими кроками ми наближаємося до часу, коли протестантські церкви, які лише на ім'я залишаються протестантськими, об'єднаються зі світською владою для підтримки неправдивої релігії – тієї самої, протистояння якій коштувало їхнім предкам найжорстокіших гонінь. Тоді папська субота буде нав'язана об'єднаною владою церкви та держави. Відбудеться національне відступництво, яке завершиться національною загибеллю.

З 1844 року світло з Небесної Святині сяє крізь відчинені двері Божого храму. Але слід пам'ятати: чим більше дароване світло, тим сильніша омана і темрява тих, хто відкидає Боже Слово і приймає байки, видаючи людські заповіді за Божественне вчення.

Сатана викличе обурення відступницького християнства, проти смиренного Останку, який за велінням совісті відмовляється приймати хибні звичаї й традиції.

ЯК ЗА ДНІВ ЕСТЕР

Указ, який незабаром вийде проти Божого народу, в певному розумінні буде подібний до указу Ахашвероша проти юдеїв за днів Естер. Перський указ було видано через лють Гамана проти Мордехая. Не тому, що Мордехай завдав Гаманові зло, а тому, що відмовився лестити його марнославству, віддаючи йому пошану, яка належить тільки Богові. Рішення царя проти юдеїв було ухвалено під впливом обману. Цей задум був навіяний сатаною, щоб позбутися тих, хто на цій землі зберігав пізнання про істинного Бога. Але його плани були зруйновані силою, що панує серед людських синів. Ангелам, котрі перевершували силою, було доручено захищати Божий народ, і задуми його ворогів обернулися проти них самих.

Історія повторюється. Той самий владний розум, який у минулі століття будував змови проти вірних, і сьогодні діє, прагнучи взяти під контроль світ, який називає себе християнським, щоб через нього засудити і зрадити на смерть усіх, хто не поклонятиметься псевдосуботі. Наша боротьба – не проти людини, як це здається. Бо *«наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього [віку], з піднебесними духами злоби».* Однак якщо Божий народ покладе свою надію на Господа й вірою покладатиметься на Його силу, задуми сатани будуть так само рішуче зруйновані в наш час, як це було за днів Мордехая.

Христос ніколи не здобував мир та дружбу ціною компромісу зі злом. Хоча Його серце було сповнене любові до всього людського роду, Він не міг поблажливо ставитися до гріха. Саме тому, що Він любив людей, Він суворо викривав їхні пороки. Його життя, сповнене страждань і приниження, яких Він зазнав з боку розпусного народу, показує Його послідовникам, що не можна жертвувати принципами.

Ми покликані жити в мирі з усіма людьми *(див. До римлян 12:18)*, але існує межа,

за якою збереження єдності та гармонії можливе лише ціною компромісу з принципами. У такому разі відокремлення стає абсолютною необхідністю.

«Справжні учні Христа прямують за Ним крізь важку боротьбу, виявляючи самозречення і зазнаючи гіркого розчарування. Але це допомагає їм зрозуміти вину й горе гріха, і вони починають дивитися на нього з огидою. Спільники Христових страждань будуть спільниками Його слави. У святому видінні пророк бачив остаточну перемогу Божої церкви Останку».[8]

Як члени Божої церкви Останку ми повинні з твердою вірою молитися про дар любові. Любов є виконанням Закону і, на жаль, вона надто мало проявляється серед тих, на кого сяє велике світло. Справжня релігія є життям і світлом для кожної віруючої людини. Християнський одяг і поведінка – це дари благодаті, дані не як прикраси, для того щоб викликати захоплення, але як таланти, призначені для виконання Божої справи.

У цей час випробування, заради ясності розуму та фізичної сили, Господь у Своїй турботі радить церкві Останку відмовитися від уживання алкоголю, тютюну, м'ясної їжі, чаю та кави, а також інших шкідливих речовин. Натомість існує багато інших корисних продуктів, якими ми можемо харчуватися.

УРАЖЕНА ГОЛОВА ЗМІЯ

Тепер звернімося до того, що означають записані в *Бутя 3:15* слова про те, що «насіння жінки» буде ужалено в п'яту. Було передбачено, що сатана вразить Ісуса в п'яту, тобто найбільше страждання, яке він зможе заподіяти Божому Синові, стане лише тимчасовою «раною», яка згодом буде зцілена. Дияволу було дозволено спокушати Господа до гріха і сприяти Його фізичній смерті, але не більше. Бог зцілив рану, воскресивши Свого Сина з мертвих.

Згідно з пророцтвом, Христос повинен був уразити сатану в голову. Перший вирішальний удар на шляху до цієї мети був завданий тоді, коли Христос Своїм життям і смертю зруйнував діла диявола *(див. 1 Івана 3:8; До євреїв 2:14; Об'явлення 20:10)*.

Наступним етапом цього плану стане повернення Ісуса на землю, коли Він силою звільнить людство від царства зла *(див. Об'явлення 19, 20 розділи)*. Після тисячолітнього царства голова сатани (тобто його вплив) буде остаточно вражена (розтрощена), коли він буде знищений у вогняному озері. *«Бог миру незабаром зітре сатану під ваші ноги» (До римлян 16:20, перша частина)*.

Усі, хто співпрацюватиме з Викупителем у остаточному знищенні голови змія, виконуватимуть справу, доручену їм Господом.

«Коли Христос висів у муках на хресті, коли нечисті духи справляли перемогу, а злі люди ганьбили Його, то це був момент, коли сатана боляче вжалив Його у п'яту. Але саме цим учинком Христос остаточно розчавив змієві голову. Своєю смертю Він знищив *«того, хто має владу смерті, тобто диявола» (До євреїв 2:14)*. Та трагічна подія вирішила долю великого бунтівника і назавжди утвердила План спасіння».[9]

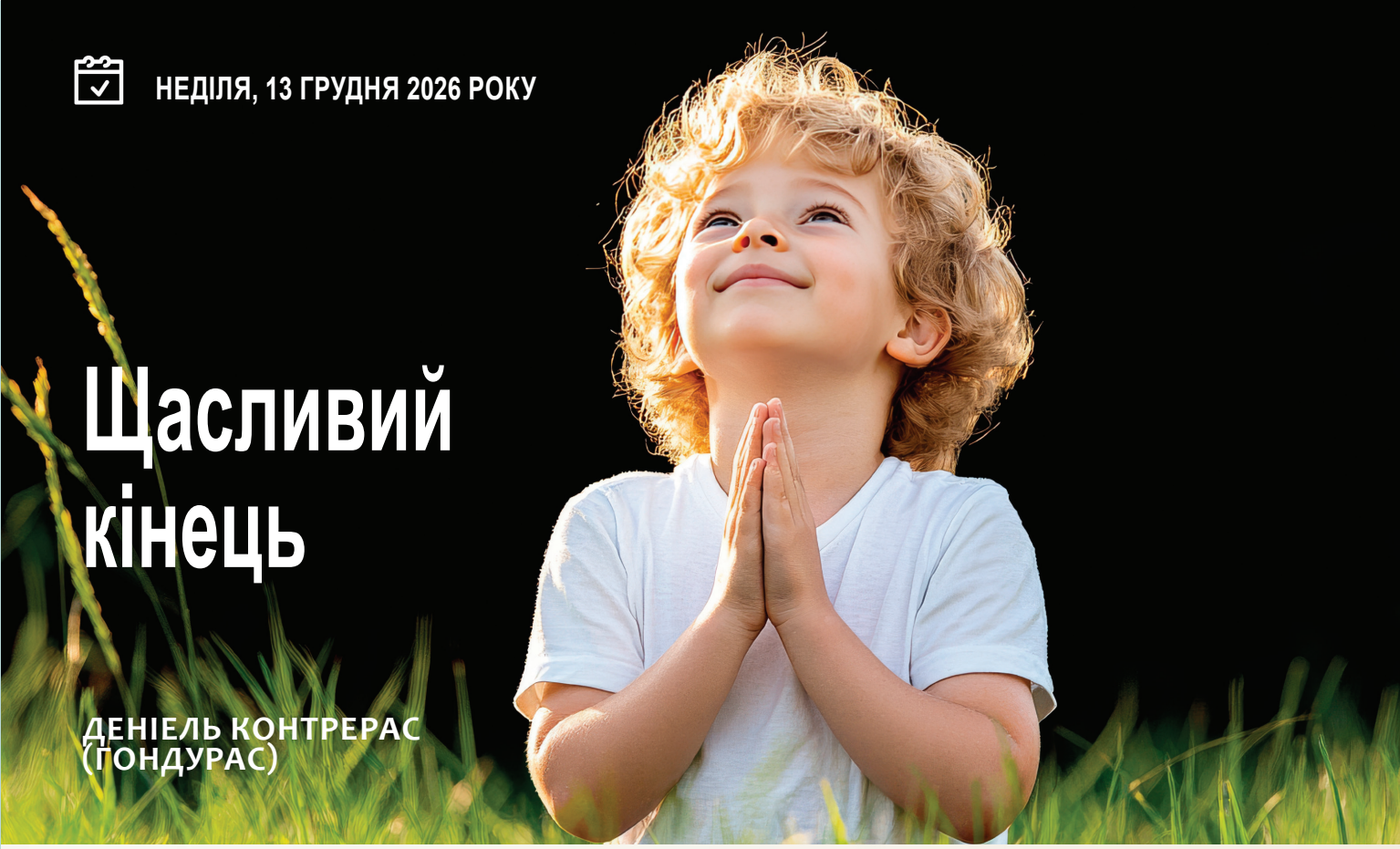
«Голова змія незабаром буде вражена і розтрощена. Славетний пам'ятник чудодійної Божої сили незабаром буде відновлено на своєму законному місці. Тоді втрачений рай стане знову здобутим раєм».[10]

Справжня релігія є життям і світлом для кожної віруючої людини. Християнський одяг і поведінка – це дари благодаті, дані не як прикраси, для того щоб викликати захоплення, але як таланти, призначені для виконання Божої справи.

Улюблені, я молюся про те, щоб, коли Останок виходитиме зі скорботи як славна і переможна церква, готова зустріти славне явлення нашого Господа Ісуса Христа, ми також були серед переможців. Амінь.

Посилання:

[1] *Дії апостолів. – С.11.*
[2] *Бажання віків. – С.821.*
[3] *Дії апостолів. – С.9.*
[4] *Свідоцтва для церкви. – Т.9. – С.228.*
[5] *Патріархи і пророки. – С.621.*
[6] *Ранні твори. – С.119.*
[7] *Свідоцтва для церкви. – Т.9. – С.231.*
[8] *Дії апостолів. – С.590.*
[9] *Пророки і царі. – С.701, 702.*
[10] *Звеличуйте Ісуса Христа. – С.373.*

Щасливий кінець

ДЕНІЕЛЬ КОНТРЕРАС (ГОНДУРАС)

Важко навіть уявити, що історія, сповнена страждань і скорботи, зрештою все ж таки прийде до свого завершення… І ще неймовірніше – що це буде щасливий кінець! Але щасливий кінець справді настане, і за допомогою Божої благодаті ми з вами зможемо його побачити. Протягом століть переважна більшість людей цього світу не вірила у це. І коли Боже дитя говорить їм про те, чим завершиться історія світу і що все, що існує, буде перетворене і сповнене слави й щастя, вони насміхаються, не вірять і висміюють усіх віруючих.

СХОЖА ІСТОРІЯ

Історія Йова – це історія, в якій відображається наш досвід як Божого народу. Про Йова сказано: *«Колись у країні Уц жив чоловік на ім'я Йов; той чоловік був бездоганним, справедливим, богобоязливим і уникав усякого зла. У нього було сім синів і три дочки. У його маєтку налічувалось: сім тисяч овець, три тисячі верблюдів, п'ятсот пар волів, п'ятсот ослиць і дуже багато слуг. Він вважався найзаможнішою людиною з усіх мешканців Сходу» (Йова 1:1-3).* У цих віршах містяться дуже цікаві паралелі. Подібно до Йова, Адам був непорочною і праведною людиною, яка боїться Бога і віддаляється від зла. Про Йова також сказано, що він був найзаможнішою людиною на Сході, тому що Бог рясно благословив його майном. Так само й Адамові було дано всі багатства цього світу.

Подібно до Адама, Йов на початку свого життя мав усе, що робить людину щасливою, але сатана втрутився і зруйнував цей світ. *«Тоді Господь запитав сатану: Чи ти звернув увагу на Мого слугу Йова? Адже немає на землі рівного йому чоловіка, – він бездоганний, справедливий, богобійний і уникає всякого зла! У відповідь Господу сатана сказав: Хіба даремно Йов такий богобійний? Хіба не Ти обгородив його звідусіль, – його дім, і все, чим він володіє? Ти поблагословив працю його рук, а його отари худоби заполонили землю. Але простягни лишень Твою руку та доторкнися до того, що він має, – чи не почне він лихословити Тебе у вічі?! [Тоді] Господь сказав сатані: [Гаразд!] Ось усе, що він має, у твоїх руках, тільки його самого не доторкайся! Після цього сатана пішов геть від Господа» (Йова 1:8-12).*

Саме такими лихами сатана випробовував Йова. Він позбавив його майже всього: за один день загинули всі десять його дітей, і тоді ж він утратив усе своє майно. Із найбагатшої людини Сходу Йов став найнещаснішим. Ми не знаємо, скіль-

ки часу тривало це тяжке випробування, яке здавалося нескінченним. Про свої страждання він говорить так: *«І зараз моя душа вмліває (ниє) у мені, – мною заволоділи дні смутку. Вночі мої кості ніби пронизує біль, – навіть мої жили не розслаблюються» (Йова 30:16, 17).*

Так було й з Адамом. Одного дня він утратив усе – свій дім в Едемі та доступ до дерева життя. Постраждала і його сім'я, і відтоді почалася історія, яку він ніколи не міг би уявити: історія страждань для нього та всіх його нащадків, історія, яка не має ні кінця, ні полегшення. Минуло понад шість тисяч років людської історії, а ми й досі страждаємо.

«Дивлячись упродовж майже тисячі років на наслідки гріха, [Адам] зрозумів, що це милість Божа – покласти край життю, сповненому страждань і скорбот».[1] Через свій власний гріх він уже не міг радіти, оскільки бачив, як його нащадки обирали шлях зла, перетворюючи цей світ на жахливий театр духовної війни між добром та злом.

КІНЕЦЬ ІСТОРІЇ ЖАХІВ

Поки ми живемо на цій землі, ми не можемо цілком усвідомити руйнівні наслідки гріха. Від падіння та повстання Люцифера, заколоту ангелів і до епохи гріха на землі кількість утрачених життів – життів, які могли б жити вічно, стала воістину незліченною. Описуючи своє видіння про цю велику кількість, Іван Богослов говорить: *«Кількість їх – наче пісок морський» (Об'явлення 20:8).*

Ми відчуваємо жах, коли бачимо або згадуємо наслідки воєн, акти жорстокості, по-звірячому вбитих людей, дітей, які загинули або залишилися без батьків, а також життя без надії, зруйновані вщент міста і селища та безліч інших жахіть, які важко навіть описати.

«Побачив Господь, що [дуже] велика розбещеність людей на землі, й усі бажання їхніх сердець повсякчасно [спрямовані] лише на зло» (Буття 6:5). Так описується стан допотопного світу: «Бог дав людям Свої Заповіді як правило для життя, але вони порушили Його Закон, і наслідком цього став усякий гріх. Нечестя людей було відвертим і зухвалим, справедливість – потоптана, і зойки пригноблених досягали Небес. Усупереч Божественному повелінню, даному на початку, було запроваджене багатожонство. Бог дав Адамові одну дружину і тим самим виявив Свою волю щодо цього. Але після гріхопадіння люди вирішили чинити за власними гріховними бажаннями, результатом чого стало швидке зростання рівня злочинності й нещастя. Люди не поважали ані шлюбних взаємин, ані права власності. Якщо хтось забажав дружини чи майна свого ближнього, він силою відбирав їх, і люди почали хизуватися насильствами. Вони знаходили задоволення в тому, щоб відбирати життя у тварин, вживаючи в їжу м'ясо. Це робило їх дедалі жорстокішими і кровожерливішими; вони ставилися до людського життя з гідною подиву байдужістю».[2]

Багато людей не усвідомлюють, що найжорстокішою битвою в історії є боротьба між добром і злом. Це не меч, що пронизує тіло; не куля, що забирає життя; не найсмертоносніша зброя або бомба, що вбиває тисячі людей. Це гріх, який спотворює думки, розбещує моральність, руйнує принципи і притуплює розум до смертельного заціпеніння, так що людина вже не усвідомлює його справжньої сили. *«Лише той, хто грішить, той помре» (Єзекіїля 18:20).*

Подібно до дітей, які наражають себе на небезпеку, мріючи знайти щастя, чимало людей живуть у цьому світі під впливом «опіуму» гріха. Їм здається, що їхнє життя веде до якогось неземного блаженства, тоді як насправді вони перебувають на шляху до смерті. Але як батько рішуче рятує свою дитину з небезпеки, так і наш Небесний Отець втрутився заради нас ще тоді, коли ми не просили Його про це і навіть відкидали таку своєчасну допомогу. О душе, що спиш у гріху, прокинься! І поглянь на Христа, твого Спасителя. Він – наша єдина дорога до спасіння. Іван Хреститель був натхненний проголосити: *«Ось Агнець Божий, що на Себе бере гріх світу!» (Від Івана 1:29).* Так, Він справді бере на Себе гріх світу. Тільки Він Один здатний стримати смертоносну силу, яку гріх має над нами. Він Той, Хто покладе край цій жахливій історії.

НАЙЩАСЛИВІШІ У СВІТІ?

Згідно зі статистикою, Фінляндія вважається найщасливішою країною у світі вже восьмий рік поспіль (станом на 2025 рік). За нею йдуть інші країни Північної Європи, такі як Данія та Ісландія, які також посідають високі позиції. Такий результат можна пояснити низкою

Багато людей не усвідомлюють, що найжорстокішою битвою в історії є боротьба між добром і злом. Це не меч, що пронизує тіло; не куля, що забирає життя; не найсмертоносніша зброя або бомба, що вбиває тисячі людей. Це гріх, який спотворює думки, розбещує моральність, руйнує принципи і притуплює розум до смертельного заціпеніння, так що людина вже не усвідомлює його справжньої сили.

чинників: розвинутою системою соціального забезпечення, високим рівнем довіри до держави, низьким рівнем корупції, належним балансом між роботою та особистим життям, а також загальним доступом до якісної освіти та охорони здоров'я.

Однак навіть у цій «щасливій» країні в середньому відбувається два самогубства щодня. У перерахунку це означає, що у Фінляндії рівень самогубств становить 13,65 на 100 000 жителів, що перевищує світовий середній показник – 9,14 на 100 000 осіб.[4] Ця країна також стикається з серйозною кризою, пов'язаною зі вживанням заборонених речовин і алкоголю.

Отже, очевидним залишається одне: навіть у «найщасливішій» країні світу є смуток, депресія, хвороби та смерть. Дивно усвідомлювати, що настане час, коли не тільки в цій країні, а в усьому світі *«більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю» (Об'явлення 21:4).*

ВІЧНЕ ЩАСТЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ

Ісус дає запевнення: *«Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте. В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоби де Я, там і ви були» (Від Івана 14:1-3).*

«Усі, хто є виконавцями Божого Слова, будуть благословенні. Які б хрести їм не довелося нести, яких би втрат не довелося зазнати, яких би гонінь вони не витерпіли, навіть якщо це означатиме втрату земного життя, вони будуть щедро винагороджені, бо отримають життя співмірне з життям Самого Бога. Втрачаючи своє життя заради Христа, вони отримують життя, яке триватиме вічно. Вони ходять під керівництвом Отця, Отця світла, в Якого немає зміни, ні тіні переміни. Вони побачать Його обличчя, і Його ім'я буде на їхніх чолах».[5]

Важко навіть уявити, якою радістю буде усвідомлення того, що найстрашніша історія з усіх, які коли-небудь знало людство, нарешті добігла кінця. Це історія, написана на сторінках часу, чорнилом якої стала Кров нашого Божественного Творця та мільйонів мучеників. Мойсей – лише один із прикладів вірних людей, який *«краще зволів терпіти з Божим народом, ніж тимчасово мати насолоду від гріха. Він уважав наругу Христа за більше багатство, ніж скарби Єгипту, тому що споглядав на нагороду» (До євреїв 11:25, 26).*

Яка це чудова думка – що вічність з кожним днем стає дедалі ближчою і наближається той славний день, коли ми побачимо нашого Господа віч-на-віч; день, коли *«Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, тому що перше минулося» (Об'явлення 21:4).* Сліпі вперше побачать обличчя свого Викупителя, паралізовані побіжать в обійми свого Творця, німі прославлять свого Бога, а мученики побачать сенс своїх страждань.

РАДІСТЬ ВИКУПЛЕНИХ

У Божому Слові ми знаходимо чудові розповіді про вічну славу, якою святі насолоджуватимуться протягом нескінченних віків.

«Перед викупленими постає святе місто. Ісус широко відчиняє перлинні брами, народи,

Навіть у «найщасливішій» країні світу є смуток, депресія, хвороби та смерть. Дивно усвідомлювати, що настане час, коли не тільки в цій країні, а в усьому світі «більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю» *(Об'явлення 21:4)*.

котрі зберегли істину, проходять крізь них. Там вони бачать Божий рай, домівку Адама в його невинності. Потім вони чують голос, мелодійніший за найпрекраснішу музику, який звертається до них зі словами: "Ваша боротьба закінчена". *"Прийдіть, благословенні Мого Отця, успадкуйте Царство, приготоване вам від створення світу!"*».[6]

Івану було важко описати обмеженою людською мовою славу цього вічного Царства. Воно сповнене чудес: вулиці з прозорого золота, основи з дорогоцінного каміння, що сяють Божою славою, прекрасні краєвиди незрівнянної краси, радість зустрічі з родичами та друзями, з якими на цій землі розлучила смерть. Але всі ці чудеса – лише обрамлення дару, який ще прекрасніший, – присутність Самого Христа. Небо не було б Небом, якби Його там не було.

Посеред усієї Небесної краси Христос сяє як головна перлина у вінці. Його краса й велич привертають увагу всіх спасенних. Споглядання Того, завдяки Кому всі вони отримали право бути там, стане найвищим досвідом, який можна пережити. Ісус – Той, Хто зглянувся на наше становище. Коли ми були побиті, оголені й залишені ледь живими, Христос не пройшов повз другий бік дороги *(Від Луки 10:31)*. Натомість, Він зцілив наші рани і подбав про нас, перетворивши наше життя так, щоб ми стали гідними бути з Ним у вічності. Споглядаючи Божі милості, Давид вигукує: *«Благослови, душе моя, Господа і все моє єство, – святе Ім'я Його! Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх Його благодійств» (Псалом 103:1, 2)*.

Є велична картина, яка пом'якшує серце, коли ми розмірковуємо про неї: «Коли викуплених запрошують увійти до Божого міста, повітря сповнюється радісними переможними вигуками. Незабаром зустрінуться два Адами. Божий Син з розпростертими обіймами готовий зустріти батька людського роду – створену Ним істоту, яка згрішила проти Свого Творця і за гріх якої Спаситель поніс на Своєму тілі сліди розп'яття. Коли Адам бачить рани, залишені безжалісними цвяхами, він не падає в обійми Свого Господа, а в смиренні припадає до Його ніг зі словами: «Достойний, достойний Агнець, Котрий був заколений!». Спаситель ніжно підіймає його і просить ще раз поглянути на свою домівку – Едем, з якого він так давно був вигнаний».[7]

Вісниця Господа описує: «Я побачила незліченну кількість ангелів. Вони винесли з міста вінці слави – по одному для кожного, і на кожному було написане його нове ім'я. Ісус попросив принести Йому ці вінці, й ангели поклали їх перед Ним. Викупитель власноруч покладає на голови викуплених вінці слави».[8]

Тоді кожен з нас отримає можливість спілкуватися зі Спасителем упродовж усієї вічності: *«Викуплені Господом повернуться, – прийдуть на Сіон з радістю і веселими вигуками. Вічна радість, як корона, буде на їхніх головах. Вони успадкують радість і веселий настрій, а біль і зітхання зникнуть» (Ісаї 51:11)*.

ЩАСЛИВИЙ ВСЕСВІТ

Поки триває велика боротьба між добром і злом, щоразу, коли грішник кається, на небесах панує радість *(див. Від Луки 15:7)*. Але у вічності радість, яка лунатиме по всьому Всесвіту, стане ще більшою, адже грішників більше не буде! Жителі інших світів із напруженим очікуванням спостерігали за катастрофою, яка сталася на нашій планеті. Але тепер вони радіють, що все завершилося, і відчинять двері своїх осель, щоб з великою радістю прийняти викуплених і показати їм своє прекрасне житло – світи, які ніколи не були осквернені гріхом, місця, які упродовж віків, тривалість яких неможливо осягнути, перебували в бездоганній невинності.

«У всі віки Бог діяв через святих ангелів, для захисту й звільнення Свого народу. Небесні істоти завжди брали активну участь у справах людей. Вони

з'являлися людям у сяючих, мов блискавка, шатах, і в простій одежі мандрівників. Ангели приходили до Божих дітей і в людській подобі. Вони відпочивали опівдні під деревами, мов втомлені мандрівники, користувалися гостинністю людських домівок, охороняли нічних подорожніх».[9] Але тепер ми зможемо почути дивовижні історії про те, як ці Небесні вісники працювали заради нас, як піклувалися про нас і скеровували наше життя. Якою ж радістю для них буде побачити, що тепер ми вже приходимо як гості до їхніх осель! Кожна розповідь супроводжуватиметься теплими обіймами. Слова вдячності лунатимуть з наших уст, і разом з ними ми славитимемо Бога упродовж усієї вічності!

РАДІСТЬ ХРИСТА

«Дивлячись на Проводиря і Вершителя віри, на Ісуса, Який, незважаючи на сором, замість належної Йому радості перетерпів хрест і сів праворуч Божого престолу» (До євреїв 12:2). Цей вірш показує, заради чого Христос страждав на Голгофі. Заради майбутньої радості Христос не зосереджував Свою увагу на стражданнях, які Він відчував на хресті. Навпаки, Він бачив вас у Небесній Вітчизні. Усвідомте: саме ви були причиною Його жертви; ви були Його радістю навіть у годину смерті. Під час Його агонії в Гетсиманському саду могутній ангел підтримував Його цією думкою: «Ангел прийшов не для того, щоб взяти чашу з руки Христа, а щоб зміцнити Його в рішучості випити цю чашу і запевнити Христа у любові Отця. Він прийшов, щоб зміцнити Боголюдину в годину молитви, показати відкрите Небо та нагадати про душі, які будуть спасенні завдяки Його стражданням. Ангел запевняв: Отець Його набагато могутніший, ніж сатана, смерть Спасителя приведе до цілковитої поразки сатани, і царство цього світу буде віддано святим Всевишнього. Він говорив, що Христос буде задоволений подвигом Своєї душі, тому що багато людей будуть спасенні навіки».[10]

Радість Христа в ту мить можна порівняти з радістю батька, який знову знайшов свого втраченого сина. Немає жодних запитань, жодних докорів чи печалі – лише глибокі обійми, у яких любов ніби знаходить сенс свого існування.

ВИСНОВОК

«Коли Небо буде здобуте і ми пройдемо через браму Божого Міста, щоб почути слова: *"Гаразд, рабе добрий і вірний! Увійди в радість свого пана!"*, – якими незначними здаватимуться випробування та труднощі, які спіткали нас на цьому шляху».[11]

Прочитавши цю статтю, подумай: чи може бути більше благословення, ніж Небо? Якщо твоя відповідь: «Ні, жодного», тоді уважно подумай, за що ти тримаєшся, ризикуючи втратити все заради нічого. Ця страшна думка яскраво виражена в богонатхненних словах: «Нечестиві бачать, що втратили через свій непослух. Вони з презирством відмовилися від незрівнянно більшої вічної слави, запропонованої їм, але якою бажаною вона здається їм тепер! "Усе це, – волає пропаща душа, – я міг би мати, але вважав за краще відкинути. О, страхітлива омана! Я проміняв мир, щастя і честь на нещастя, ганьбу і відчай!"».[12]

Немає для людини гіршого болю, ніж усвідомлення того, що вона втратила те, що колись мала. Але ще гірше знати, що вона втратила це назавжди! Єдине, що визначить різницю між гірким і щасливим кінцем, – це твоє рішення про те, Ким для тебе є Христос. То ж будьмо впевнені, що опинимося серед тих, хто радітиме з Ісусом у цій вічній зустрічі викуплених і їхнього Викупителя. Амінь!

Посилання:

[1]*Патріархи і пророки. – С.82.*
[2]*Патріархи і пророки. – С.91.*
[3]*https://www.unir.net/revista/ciencias-sociales/pais-mas-feliz-del-mundo/*
[4]*https://www.bbc.com/mundo/articles/cv2ynllx8m9o*
[5]*Погляд угору. – С.35.*
[6]*Велика боротьба. – С.646.*
[7]*Велика боротьба. – С.647.*
[8]*Історія спасіння. – С.413.*
[9]*Велика боротьба. – С.631.*
[10]*Бажання віків. – С.693.*
[11]*Погляд угору. – С.245.*
[12]*Велика боротьба. – С.668.*

ВІСНИК Реформації

Офіційне видання Церкви Адвентистів
Сьомого Дня Реформаційного Руху
Української Унії
Адреса: 58018 Україна м. Чернівці,
вул. Головна 283А
Тел. +38 (096) 89 18 426
E-mail: sdarm_lo@gmail.com
Інтернет: www.sdarm.com.ua

ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

Автор: Джеймс Монтгомері
Переклад: Галина Розвер

Під час випробувань, Ісусе, о, заступись за мене Ти,
Щоб у ганебному зреченні я не відпав, Боже Святий;
Коли побачиш, що вагаюсь, – мене Ти поглядом верни,
Не дай упасти – ні від страху, ні ради благостей земних.

Цей світ суєтний вабить нас спокусливими втіхами
Чи розставляє сіті нам багатствами, успіхами;
О, нагадай мені, молю, скорботну Гетсиманію
Чи про Голгофу, де Твій Хрест піднявся у стражданні.

А якщо милість все ж Твоя пошле мені скорботу й горе,
Біль стане супутником моїм і на землі, і навіть в морі.
Даруй побачить крізь роки Твою святу надійну руку,
Даруй мені завжди з Тобою ділити радості та муку!